Akbaba

postacı kapınızı bir defa çalar

Sümerbank ikramiye apartmanı Mitat paşa cad. yenişehir

YILDA 8 ÇEKİLİŞ

BEDRİ KÖKTEN

SÜMERBANK

ŞİMDİDEN

150 LİRALIK BİR HESAP AÇTIRINIZ...

AKBABA

Sayısı 35 Kuruş

Yazı işlerini fiilen idare eden:
Refik Uzman

★

Basıldığı yer: ŞAKA Matbaası
İSTANBUL

★

ABONE ŞARTLARI :
Türkiye için, yıllığı (52 sayı hesabiyle) 18 lira, altı aylığı 9 lira, üç aylığı 450 kuruştur.

★

Yabancı memleketlere, yıllığı 30 lira, altı aylığı 15 lira, üç aylığı 750 kuruştur.

★

Gönderilen yazılar, resimler, basılsın, basılmasın, iade olunmaz.

★

ADRES : Nuruosmaniye Caddesi, numara 57, İstanbul.

Bekleyiniz!

AKBABA YAYINEVİ

Size en güzel, en değerli eserleri verecektir.

ÜÇ KATLI EV

Yazan: YUSUF ZİYA ORTAÇ

Bu roman, Akbaba Yayınevinin ilk kitabı olacaktır.

102

Nisan 24

AKBABA

Sayı: 6

Sahipleri: YUSUF ZİYA ORTAÇ — ORHAN SEYFİ ORHON

HER HAFTA

İlâhî Cahit Bey!

Şu Hüseyin Cahit Yalçın gibi münevver adam var mıdır? Boyunca kitap yazmış, kütüphaneler dolusu eser okumuş. Makalelerini toplatıp bir şehirden öbür şehre götürmek isteseniz, vagonlar lâzım! Şöhreti tâ (Serveti Fünun) dan başlar. Değerini inkâr eden, ismini bilmeyen bir okumuşa rastlayamazsınız. Feleğin çemberinden geçmiş, iyi günler görmüş, kötü günler görmüş, ikbalin en yüksek katına çıkmış, idbarın en alt basamağına inmiş, zaman zaman memlekette tek kalem sahibi, tek söz sahibi kesilmiş, o yazmış, herkes okumuş, o söylemiş, herkes dinlemiş... Kavgaysa kavga, tenkidse tenkid, muvafakatse muvafakat, muhalefetse muhalefet!.

Siyaset meydanında at gibi koşturduğu kalemine Türkiye dar gelmiş, sınırları aşıp yabancı memleketlere akın etmiş... Devletlerle, diktatörlerle savaşmış. Görmediği yer, gezmediği memleket kalmamış: Amerikası, Hindistanı, Suriyesi, Filistini, İngilteresi, Fransası, İsviçresi, İtalyası, hattâ bir aralık sürgün edildiği Maltaya kadar!

Fransızca bilir, İngilizce bilir, İtalyanca bilir. Bugün bile Türkçeyi en güzel yazan odur. Allah çok uzun ömür versin, şimdi kemal çağındadır. Bilgisinden, görgüsünden, düşüncesinden bugün de yurttaşlarını faydalandırmazsa, bunu ne zaman yapacak? Dünyanın hali meydanda! Bir üçüncü harp ihtimali, Mart havası gibi, hergün değişiyor. Biz de bu işin içindeyiz. Kargaşalıkta ayaklar altında ezilmemek için bir çıkar yol arıyoruz...

Hüseyin Cahit Yalçın gibi kemâl sahibi bir zat, kalemile bize rehberlik etmemeli midir? O yarını bizden iyi görecek, hakikatler, hikmetler söyleyecek, sade bugünün değil, yarının çocuklarına da doğru yolu gösterecektir. Onun sözlerini mekteplerde ezberletmeli, evlerimizde çerçeveletip asmalı değil miyiz? Fakat bakın, Ulus'un başına geçmiş ne yazıyor:

Çiftlik gazinosunda Menderes ne demiş? Neler fısıldaşılmış? Siyasî mesele konuşulmamış mı! Ha, peki! Dedikodular hayal mahsulü mü imiş? Ya... Öyle mi? Fevzi Lûtfi neden istifa etmiş? Başbakanla arasında ne geçmiş acaba? Başka istifalar yok muymuş, var mıymış? Olabilirden ne mânalar çıkarmış? Başbakan bir Bakanı kabul etmemiş mi? Bu da yalan mıymış?..

Bütün bunlar sokak dedikodularından başka nedir?... Bunlardan kime ne fayda gelir? Bu sözlerin, bir kere daha iktidara geçmeyi nefes nefese bekliyenlerin yürek çarpıntısı olduğu belli değil mi? Yurdunun refaha ulaşmasını, geçimini, kazancını, sağlığını, rahatını düşünen halk, 1954 seçimlerinde bu sözlere kapılarak mı muhalefetin arkasından koşup gelecek? İlâhi, Cahit Bey!.

Orhan Seyfi ORHON

— Fevzi Lûtfi Karaosmanoğlu...
— Bakan, değil mi?
— Evet, yere bakan!...

NE OLACAK?

Emin Kalafat'la İsmail Rüştü Aksal, iki eski arkadaş, konuşuyorlardı.

Eh, bir C.H.P. li ile bir D.P. li bir araya gelir de ne konuşur? Tabiî günün politikasını!

Kalafat sordu:

— Sizin Hüseyin Cahidin masuniyetini kaldırdık... Şimdi ne olacak dersin?.

Aksal, gizli bir tebessümle cevap verdi: Kahraman!.

FES-ŞAPKA

Gazetelerde İrtica - İnkılâp münakaşaları azaldı. Fakat hususî meclislerde çarpışmalar devam ediyor. Geçenlerde, bir gazete idarehanesinde, Sebilürreşat mecmuası sahibi Eşref Edib'le Vedad Nedim Tör arasında bir münakaşa dinledik ve hemen not ettik. Her hafta Akbaba okuyucularına bir fikir düellosu seyrettirmek için böyle fırsatları kaçırmıyoruz ve kaçırmıyacağız:

Vedad Nedim — Yahu! Seni görünce dayanamadım, söyliyeceğim. Nedir senin bu şapkaya hücumların? Başımızdaki çuha parçasından ne istiyorsun? Ne ziyan geldi bundan sana?

Eşref Edib — Birader! Ben senin başındaki şapkaya karışmıyorum. Herkes istediği serpuşu giyer; fes de giyer, külâh da, kavuk ta, kalpak ta, kabalak ta, şapka da, ne isterse giyer. Hürriyet varsa, hiç kimsenin kılığına, kıyafetine karışılmaz diyorum.

Vedad Nedim — Yok, yok... Senin maksadın şapka değil, inkılâba hücum.

Eşref Edib — Şapka demek, inkılâp mı demek?

Vedad Nedim — Değil mi ya!

Eşref Edib — Bak ben yirmi beş senedir şapka giyiyorum, kafamın içinde hiç bir şey değişmedi. Ne isem, oyum. Bugün sana fes giydirirlerse fikirlerin değişir mi?

Vedad Nedim — Değişmez ama, şapka bir semboldür. Âdeta bir bayrak, Avrupa medeniyetinin bayrağı!

Eşref Edib — Hiç böyle, direksiz, yusyuvarlak, sert bayrak görmedim, işitmedim. Hem bayrak dediğin yalnız resmî binalara ve bayramlarda evlere asılır.

Vedad Nedim — Sembol, sembol... Sen bu kelimeden anlamazsın diye bayrak dedim.

Eşref Edib — Peki, bu sembolün içinde Avrupa medeniyeti mi var?

Vedad Nedim — Değil mi ya!

Eşref Edib — Affedersin, neye benziyor, bu biliyor musun? Hani hokkabazlar boş bir şapkanın içinden renk renk yanmış fenerler, ördek falân çıkarırlar. Siz de bir çuha içinden beş asırlık bir medeniyet çıkarmıya uğraşıyorsunuz.

Vedad Nedim — Hayır, hayır. Medeniyet, şapkanın içinde değil, şapka medeniyetin içindedir. Yalnız şapka ile medeniyet olmaz ama, medenilerin hepsi şapka giyerler.

Eşref Edib — Atalarımız vahşi mi idiler? Onlar kavuk giyiyorlardı.

Vedad Nedim — O zamanlardan çok uzaktayız. Sen bugün kavuk giyerek sokağa çıksan, mahalleden geçemezsin. Çocuklar, başına soba borusu geçirmiş diye, seni maytaba alırlar. Fes giyersen, tepene saksı geçirmiş gibi olursın!.

Eşref Edib — Sana ne? Gülünç olacak ben değil miyim? Demokraside gülünç olmak yasak mıdır?

Vedad Nedim — İyi ama, kimi kavuk, kimi fes, kimi sarık, kimi külâh, kimi kalpak, kimi de şapka giyerse, memleket karnavala döner. Milletçe gülünç oluruz.

Eşref Edib — Hiç te öyle değil. Pariste her millet kendi serpuşunu giyiyor. Mısırlılar fesle geziyorlar. Kimse başını çevirip bakmıyor.

Vedad Nedim — Pariste dört milyon adam var. Bunların arasında bir kaç bin yabancı erir gider. Yabancı oldukları da bellidir.

Eşref Edib (Düşünceli) — Fes zamanında züppeler şapka giymek için, buradan Parise giderlerdi. Şimdi muhafazakârlar fes giymek için Parise gidiyorlar. Bizim arkadaşlardan biri Parise bunun için gitti.

Vedad Nedim (Gizli bir gülüşle) — Sen de git.

Eşref Edib — Niyetim var. Sandığın dibindeki fese acıyorum.

Vedad Nedim (Ayağa kalkar) — Yolun açık olsun. (Eşref Edibi selâmlar. Kapının arkasındaki askıdan bir şapka alır, giyer, fakat şapka kulaklarına kadar geçer).

Eşref Edib — Hazret! Yanlışlıkla benim şapkamı giydin.

Vedad Nedim — Ne kadar ağır şapkan var: Sarık gibi bir şey. İyi ki kulaklarıma kadar geçti de farkına vardık. Yoksa külâhları değişecektik!.

— Devletcilik büsbütün kalkarsa bu fabrikaları kimler alır?...
— Kimlerin eli uzunsa!...

Yeni çöpçülerimiz!

İLÂN

İstanbul Belediyesinden:

Bütçemizde memuriyetsiz memuriyetler kadrosu tamamile dolmuş ve hiç tahsisat kalmamıştır. 1953 e kadar müracaat edilmemesi ilân olunur.

Badanacı Vali

Gördünüz mü a dostlar, İstanbulu ne hale koydular?.. Cadde üstünde, ev, dükkân, baraka, ne kadar bina varsa, hepsi, saçları oksijenli sokak sürtüklerine dönmüş: Kapılardan, pencerelerden, saçaklardan, kepenklerden sap sarı boyalar akıyor!

Vali Bey böyle emretmiş!

Sebep ne? Niçin ve ne hakla?. İstanbul halkı Bay Fahreddin Kerim Gökayın gömleğine, kravatına, esvabına karışıyor mu ki?.

Yoksa Demokrasi lûgatinde sarının sembolik bir mânası mı var?.

Bir zamanlar bunun tımarhane rengi ve hâlâ da karintina rengi olduğunu bilirim ama, Faşizmin karası, Bolşevizmin kızılı ve İrticaın yeşili gibi siyasî bir mânası olduğunu işitmemiştim.

Divanyolundan geçiyoruz: Duvarlar, pencereler sapsarı... Babıâliden iniyoruz: Kapılar, pencereler sapsarı... Sirkeciye varıyoruz: Mağazalar, dükkânlar sap sarı!..

Kendi kendime düşünüyorum: Yoksa Fatihin aziz ruhu, beşyüzüncü fetih yılı karşısındaki duygusuzluğumuzu cezalandırmak için İstanbulu çürük yumurtaya mı tuttu?.

Henüz sayın valimizin emirlerini yerine getirmemiş bazı binalar yok değil. Bunların önlerinde âdeta hasret ve hürmetle durup bakıyorum: O hayat sinmiş ihtiyar ve boysız yüzler, meğer ne sevimli, ne kibar, ne güzelmiş!..

⁂

Dün, bu konu üstünde bir anket yapayım dedim ve o niyetle matbaadan çıktım. Çeşitli semtlerde çeşitli meslek adamlarından aldığım cevapları aynen sıralıyorum:

Dr. Şakir Ahmet:

Meşhur göz hekimi Şakir Ahmed'in Vilâyet karşısındaki muayenehanesi henüz boyanmamıştı. Geçerken uğradım. Muhterem doktor, ilk önce beni hasta sanmış olacak ki:

— Bak, dedi. Vizitam on beş liradır. Haberin olsun...

Sesimi yumuşatarak:

— Doktor Beyciğim, dedim, ben hasta değilim ki...

Yüzü birden değişti:

— Ya nesin?

— Gazeteciyim!

— Haaaa, öyleyse muhakkak hastasındır. Her gün o kadar yazı yazmağa göz mü dayanır? Hazır gelmişken gir şu karanlık odaya da bir bakıvereyim!

— Vallahi bir şeyim yok doktor...

— Haydi, haydi, sen anlamazsın... Hem şimdi bir şey olmasa bile, yarın muhakkak olacaktır.

— Neden?

— Nedeni var mı oğlum? Baksana şu bizim Fahreddin Kerimin yaptığı işe!... Sarı, gözler için en zararlı renktir!

— Hay Allah razı olsun doktorcuğum, işte ben de size bunun için gelmiştim: Binanızı boyatmamışsınız da!.

— Boyatmaaaam, dünyada boyatmam!.. Ama, karşı odadaki avukat Dilşât Hanıma, üst kattaki dişçi Macit Beye, bütün kiracılara haber gönderdim: İsterlerse aralarında para toplayıp boyatsınlar... Ama, benim için imkânı yok... Prensip meselesi!.

Muhterem doktor için para meselesinin prensip meselesi olduğu esasen meşhurdur. Lâfı fazla uzatmadan teşekkür edip çıktım.

Kitapçı Ali:

Babıâli yokuşunda ne kadar kitapçı varsa, hepsi kapı önündeydi: Arif Bolat, Remzi, Ali... Ne de olsa eski C.H.P. li arkadaştır. Ona yanaştım. Daha ben sormadan, o cevap verdi:

— Görüyorsun ya Akbaba, tam rengimizi bulduk!

Anlamamış göründüm. O devam etti:

— İşsizlikten zaten yüzümüzde kan kalmamıştı. Bir de dükkânları sarıya boyadık, kekâ!..

Rıdvan Umay:

Sirkecide bir mağaza... Aman Allah, camekânda ne yok ki?.. Bilek saatinden, buz dolabına, radyoya, elektrik fenerine kadar... Burası, herkesin duyduğu, herkesin gördüğü, herkesin bildiği, herkesin tanıdığı, herkesin sevdiği, herkesin alış veriş ettiği, herkesin... girip çıktığı, dalgalı borçlar bıraktığı meşhur Rıdvan Umay'ın mağazası!.

Müşterinin biri, pikapta bir plâk tecrübe ediyordu:

Sarı kurdelem saaaaaraıııı!

— Hah, dedim, tam üstüne geldim: Söyle bakayım Bay Umay, şu binaların sarıya boyanması hakkında fikrin nedir?

Ceketini ilikledi, ayağa kalktı:

— Vallahi efendim, dedi, bendeniz renk hususunda çok uysalımdır: İster sarı olsun, ister kumral, hattâ isterse esmer, hepsi kabulüm... Emir büyüklerimindir!.

Sonra, sağ elini, beş parmağını bir araya getirerek bana doğru uzattı:

— Nasıl cevap? Tam Akbabalık oldu ya üstat!..

Arif Neşet:

Şehir Meclisimiz Âzasından eczacı Arif Neşet, öfkeliydi:

— Bırak Allah aşkına birader, dedi, Kasdı mı var bize bu Fahreddin Kerim'in, nedir?. Koca şehir sarılığa tutulmuş gibi!..

İçeriden öksürüklü bir ses geldi:

— Sen nezaketi bırak ta düpe düz söyle: İshale tutulmuş gibi!..

Necmi Riza:

İstiklâl caddesinde kime uğrayım, diye düşünürken, aklıma Necmi Riza geldi. Baktım, içeride... Şişman, kırk beşlik bir bayana dil döküyor:

— Vallahi Hanımefendiciğim, otuz yaşındaysanız bu emprime sizi yirmi yapacak... Hem bu sene sarı çok moda... Baksanız a, Belediye bile İstanbulu sarıya boyatıyor, değil mi ağabey?.

Sual sormağa hacet kalmamıştı. Yavaşçacık çıkıverdim.

Salâhaddin Refik:

Dekorasyon!.. Türk zevkinin son sığındığı mağaza!

Salâhaddin Refik Sırmalı, Hamdi Aksoy, karşılıklı akşam çayını içiyorlardı.

Keyiflerini kaçırmamak için, mahcup, ürkek bir sesle sordum:

— Üstad, İstanbulun sarıya boyanmasına ne dersiniz?

Salâhaddin Refik, elinde fincan, yüzünde neşeyle öfke karışık, doğruldu:

— Haaaaa, dedi. Bak sana söyliyeyim: Renklerin sarısından, insanların sulusundan hoşlanmam!

Adeta koğulmuştuk... Yüzümde, ağlamaya benzer buruşuk bir tebessümle caddeye yürdüm!

Madam Despina:

Gece yarısını geçmişti saat. Beyoğlunun arka sokaklarından birinde, tanıdık bir kapıyı çaldım. Anahtar deliğinde bir göz parladı:

— Açamam yavrum... Zaptiye dolaşoor...

— Canım Despinacığım, ben yabancı değilim...

— He, ağnadım ama bu gece olmaz...

— Bir şey soracağım yahu...

— Ne soracaksın?.. Ben ne bilirim ki...

— Dinle: Vali Bey size de emretti mi?

— Etmez olur mu hiç? Zabahtan emir aldık: Yarın Amelikan gemileri geloormuş, bütün yatak çarşafları yıkansın, ütülensin, bütün kızlar hamama gitsin, ondülasyon yaptırtsın dee!.

— Hayır canım o değil, ben badana için soruyorum...

— Aman suuuus!.. Sana yarın gel dedim, kapı ağzında böyle lâf olur!.

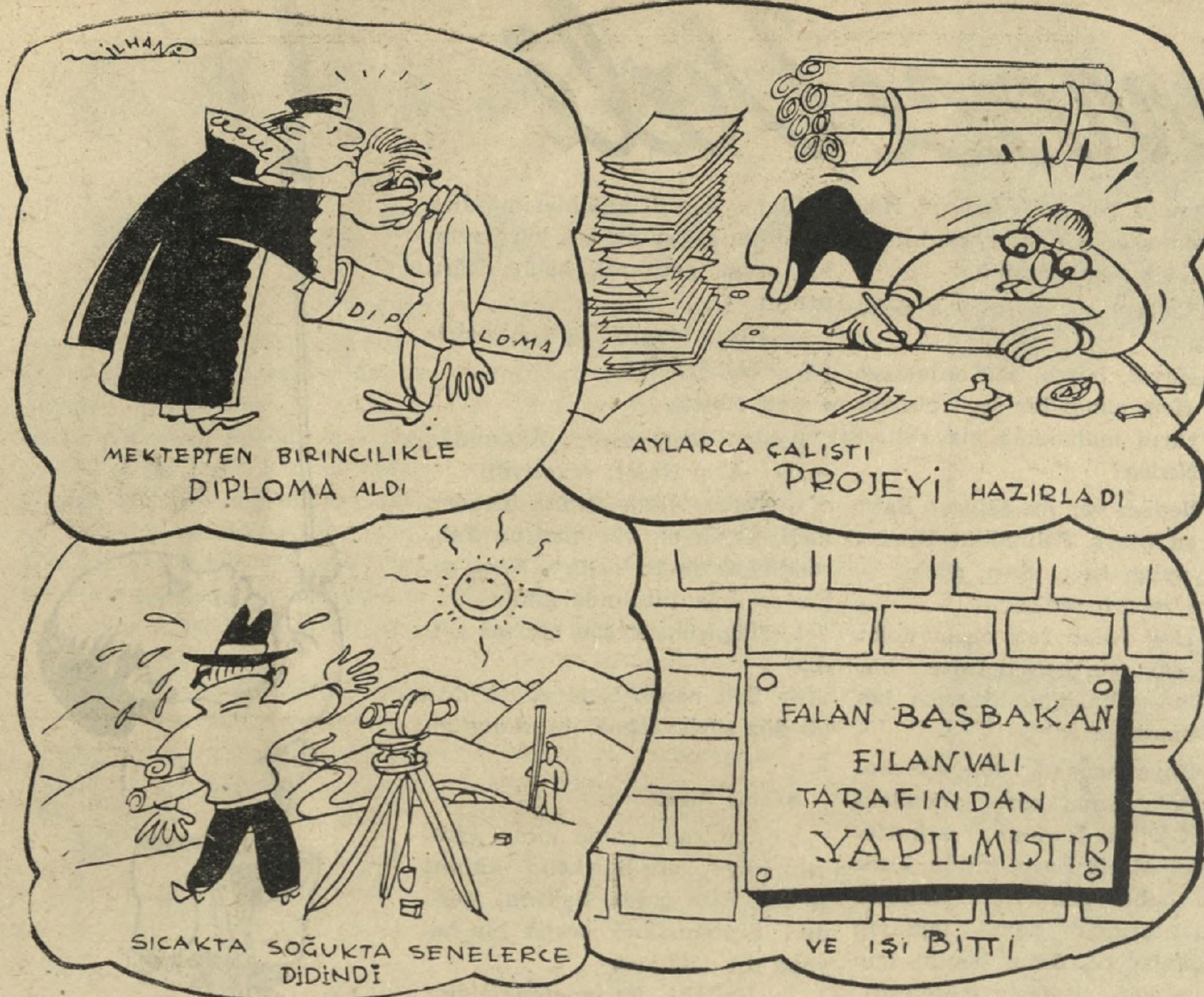
— Canım benim işim var, yarın gelemem, sen şimdi söyle: Sizin evler de sarıya boyanacak mı?

— Hay çok yaşaasın!.. Onu demek istoordun?. Eveeeeet, öyle imiş, sarı badana ettirecekmişiz yarın... Zo bizim mahalleye sarı gitmez, ruj gider dedi isem aldırmamışlardır!.

⁂

Tenha yolda, karanlığın verdiği huzur içinde düşüne düşüne yürüyordum: Koca İstanbul, ne valiler, ne belediye reisleri görmedin ki?.. Bir tanesi, gece yarısı evhama kapılmış, Hürriyet tepesinde meçhul bir düşmana karşı askerî harekât yaptırmak istemişti. Adı «Manevracı vali» kaldı. Dişlerile meşhur bir başkasının lâkabı «Kanalizasyoncu» dur. Lûtfi Kırdarı da hâlâ «Merdivenci vali» diye anarız. Galiba bunun ismi de «Badanacı vali» kalacak.

ÇİMDİK

IŞ VAR!

Bizim gazetelerden biri bir iş yaptı mı, öbürleri de benzerini yapmasın olmaz!

Vatan, güzellik müsabakası yapıyor ya! Bir Amerikan film şirketinin hesabına Türkiye güzelini seçecek (!) Yeni Sabah da Yunan güzellerinin resimlerini koymaya başladı. Aynı film şirketinin Yunanistanda yaptırdığı müsabaka! İyi de etti.

Bizim güzellerin yüreğine epey su serpilmiştir. Hey gidi Afroditin memleketi! O ne beller, o ne bacaklar, o ne kalçalar, hele o ne ayaklar! Giydikleri iskarpinlerin içinde 42 numaradan aşağısı pek yok! İçlerinden bazılarını tanır gibi oldum:

— Şu bizim Adadaki terzi Marika değil mi? Şu, balıkçı Hıristonun kızı Katina işte!

Bu resimlerin içinde Şarkvarî arkadan çekilmiş bir grup daha var. Bu da demek, güzelliği incelemenin bir başka tarzı! Maşallah, Yunanlı aileler, kızlarını iyi besliyorlar! Her neyse... Bizimkiler, Holivutta yıldız olmak ümidini kesmesinler. Bu müsabaka da iş var!

Yeni VEREM İLÂCI

Eğer, gazetelerin yazdığı gibi, yeni verem ilâcı bir aya kalmadan en ümitsiz hastaların ateşini düşürüyor, kilosunu ve iştahını arttırıyor, mikropların kökünü kurutuyorsa, inşallah, ümitli ve ümitsiz bütün hastalar şifaya kavuşacaklar ama, onların yerine bütün dünyada bazı doktorlar ve bazı sanatoryum sahipleri verem olacaklar.

Aman efendim! O ne telâş, o ne öfke!. Her biri bir gazeteci yakalayıp veya kaleme sarılıp «İnanmayınız, olamaz, daha iyice tecrübe edilmemiştir, bekleyiniz, durun bakalım, hem böyle bir ilâç keşfedilse bile Verem mücadelesi duramaz, sanatoryumlar kapanamaz.» diye haykırışmağa başladı.

Allah Allah!.. Eğer veremi bir kaç hafta içinde kökünden iyi eden bir ilâç bulunursa, dispanserlere ve sanatoryumlara ne lüzum kalır? Hem neden bu doktorlar, haberin doğru çıkmasını temenni etmiyorlar da hep ters ihtimalleri sıralayıp duruyorlar?

Hani şu «Antibiyotik» denilen ilâçlar, Sülfamitler, Penisilinler, Stroptomisinler, Teramisinler daha bir sürü linler, sinler, tinler çıktığı zaman da bazı doktorlar telâşlandılardı: «Kara ciğeri bozuyor, böbreği berbat ediyor, zehirliyor, mikrobu canlandırıyor.» diye kıyameti kopardılardı.

Vicdanlı doktorlarımıza söz yok. Onlar, kendi zararlarına da olsa, hakikati söylüyorlar. Yeni verem ilâcının yirminci asır hekimliğinde en büyük keşif olduğunu itiraf edenler de var. Allah razı olsun. Fakat frenginin ve belsoğukluğunun kestirme tedavisi bulunduktan sonra, bir çok zührevî hastalık mütehassısının muayenehanelerinde sinek avladığını gören bazı dahiliyeciler, verem ilâcı haberini alınca, bayağı kederlendiler.

İşin garibi, en çok telâş edenler de, verem hekimliğinde en çok para ve şöhret kazanan, artık kazanmağa ihtiyacı kalmıyanlardır.

Avrupa sanatoryumlarında tedavi görenler, oralarda hastaları soymak ve her vesile ile onlardan para sızdırmak için tedavinin nasıl uzatıldığını, ne bahaneler icat olunduğunu bilirler.

Şimdi Amerika ve Avrupada milyarlarca lira sermaye yatırılmış bu sanatoryum sahipleri ve onların çığırtkanlığını yapanlar, yeni ilâç aleyhine söylemediklerini bırakmazlar. Ellerinden gelse, ilâcın kâşifini bir kaşık suda boğarlar.

Klâsik sahneyi biliyorsunuz:

Doktorun muayenehanesinde, fakir hasta soyunur, masaya uzanır, hekim onun sırtına bir havlu koyar ve kulağını dayar.

— Derin nefes al!

Hasta, derin nefes alır.

— Öksür!

— Öhö, öhö...

— Nefesini tut!

— ...

— Nefesini bırak.

— ...

— Öksür ve birdenbire nefes al!

— Öhö, öhö... (Birdenbire nefes alır).

— Şöyle yan dön.

— ...

— Şurada ağrı var mı?

— Yok.

— Şurada?.

— Var.

— Peki, kalk.

Karşılıklı otururlar. Hekim sorar:

— Ne iş yapıyorsun?

— Berber kalfasıyım.

— Evli misin?

— Evet.

— Çocuğun var mı?

— Dört tane.

— Hepsine sen mi bakarsın?

— Tabiî. Allahtan son zamanlarda iştahım kesildi. Yoksa hepimize birden soğan ekmek bile yetiştiremiyorum.

Doktor, kaşlarını çatar ve başını sallar:

— Yok... olmaz... yiyeceksin!.. Senin ilâcın temiz hava, iyi gıda. Yoksa ölürsün. Şimdi bahar mevsimindeyiz. Yakacıkta veya Suadiyede bir ev tutacaksın. İşini bırakacaksın. Bu yaz istirahat edeceksin. Her sabah, kahvaltıda dört tane günlük yumurta, iki bardak süt, şöyle şu kadar tereyağ, bal veya reçel yiyeceksin. Öğle yemeğinden evvel, saat onbirde de bu kahvaltıyı tekrar edeceksin. Öğle yemeğinde üç yüz gram et, pirzola veya biftek, bonfile... Enginar gibi mevsim sebzeleri, bol pilâv, yoğurt, komposto, meyva yiyeceksin. İkindi zamanı yine bolca kahvaltı. Akşam yemeği, öğle yemeğinin aynı. Gece yatarken yarım kilo soğut süt...

Doktor, peşinden bir de reçete yazar: Kalsiyom, çeşitli vitaminler, öksürük ve iştah ilâçları...

Hasta, titreyen ellerile reçeteyi alır, on beş lira viziteyi doktorun telefonunun altına koyar, üstelik bir de teşekkür edip çıkar.

Şimdi, inşallah doğrudur —ve öyle görünüyor—, bütün o Suadiyedeki köşklerin, bol keseden istirahatlerin, günlük yumurtaların, sütlerin, tereyağların, balların, reçellerin, kanlı bifteklerin, günde beş öğün yemeklerin, kalsiyum ve vitamin iğnelerinin, göğüse hava vermelerin, ciğer ameliyatlarının yalnız zenginlere mahsus ve neticesi yine şüpheli tedavileri yerine, günde aspirin gibi üç tane komprime... Hepsi o kadar... Bir kaç hafta sonra tertemiz bir akciğer... Tombul tombul bir adam... Büyük geçmiş olsun!.

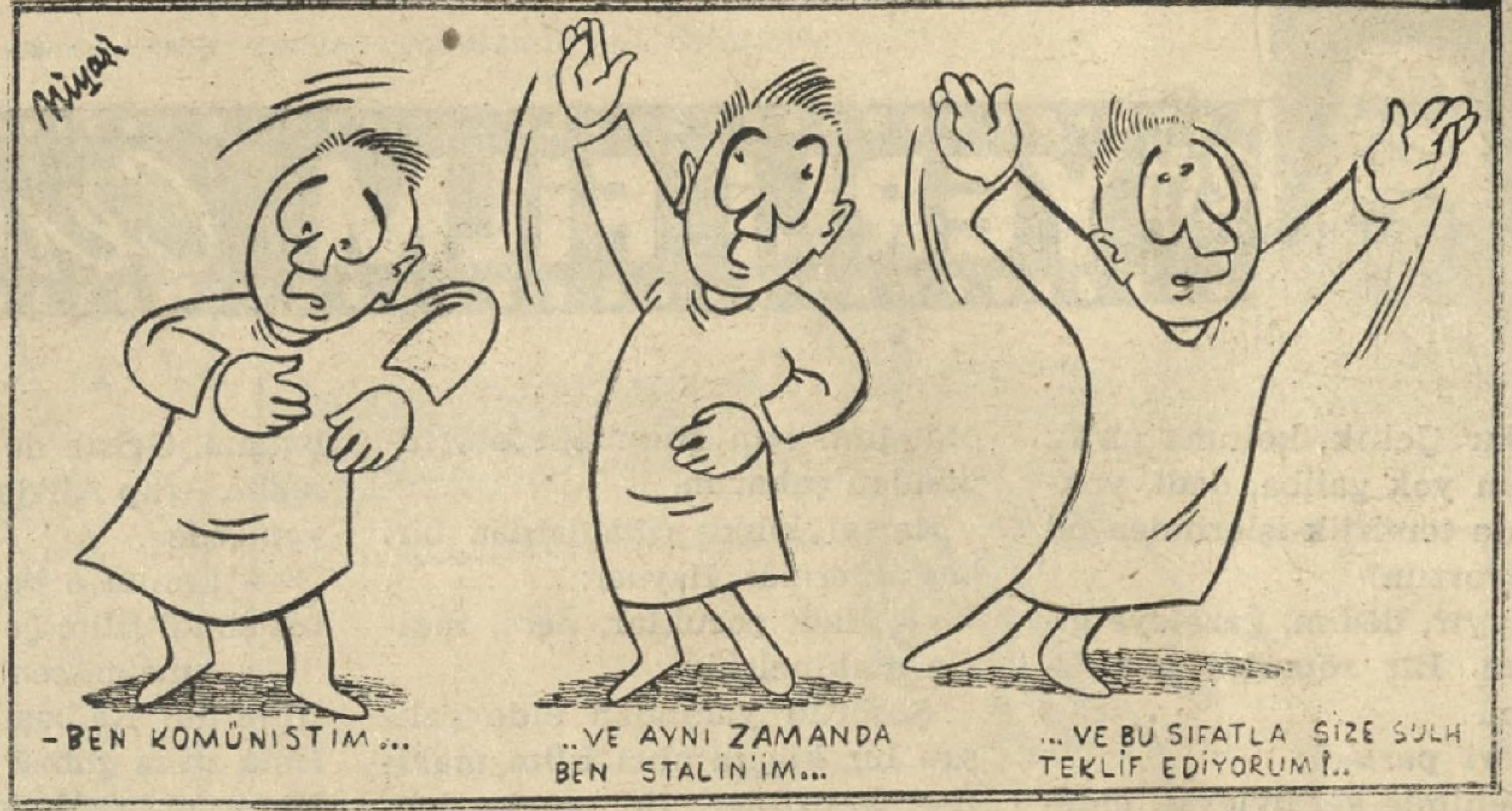
O zaman verem olmak sırası, verem tüccarlarına gelecek. Siz onların, beğenmedikleri yeni ilâca nasıl sarılacaklarını da o zaman görün!.

CIZ

106

Gazeteci — Dur, şu 159 uncu madde çıkmadan seni bir yazayım da gör!

Deli... Zır deli... Hınzır deli!...

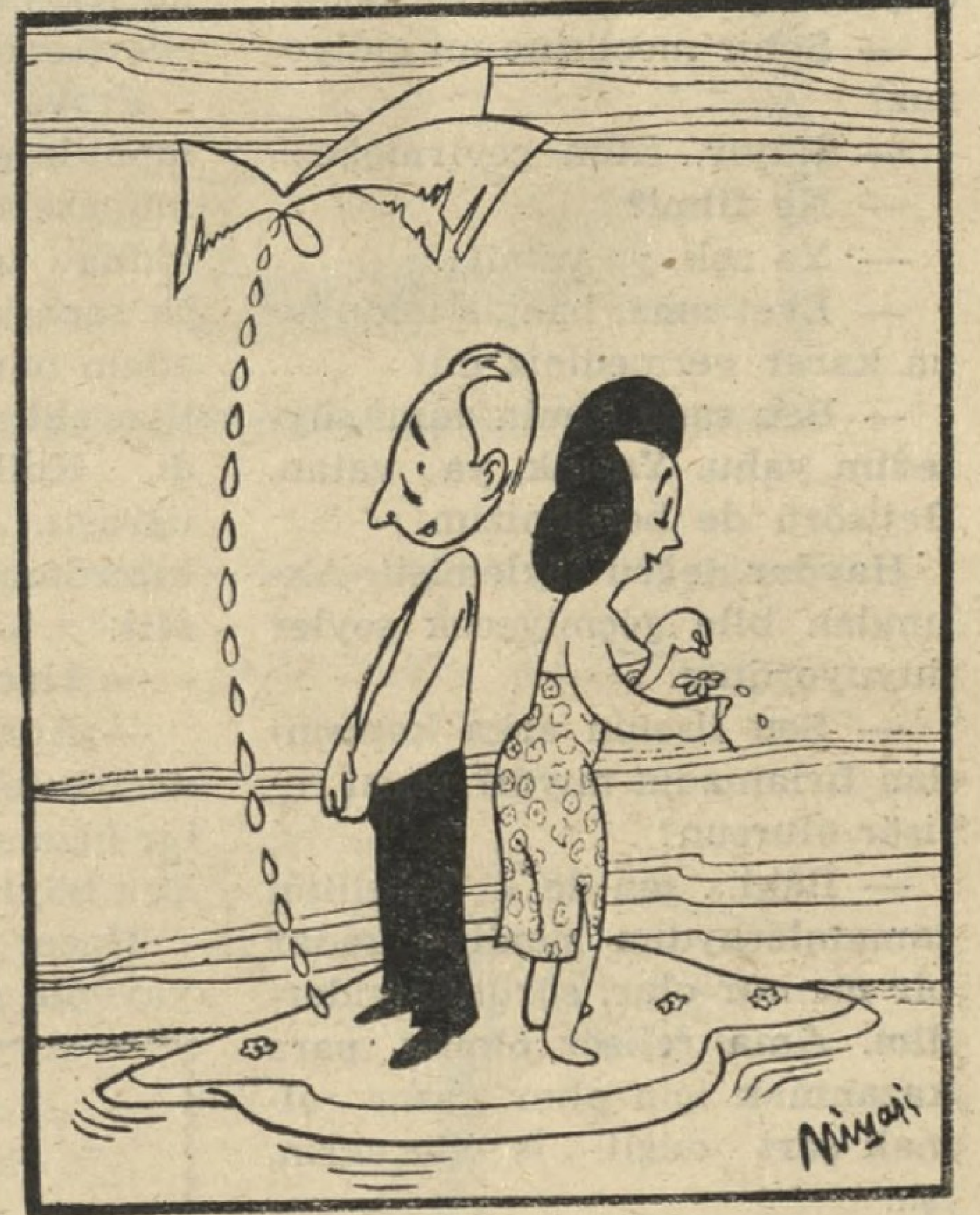
— Ne kadar çabuk uyudu... Acaba eski bir medyom mu?

— Hayır, eski bir Belediyeci!...

— Bu ne baba?

— Millî refah oğlum!

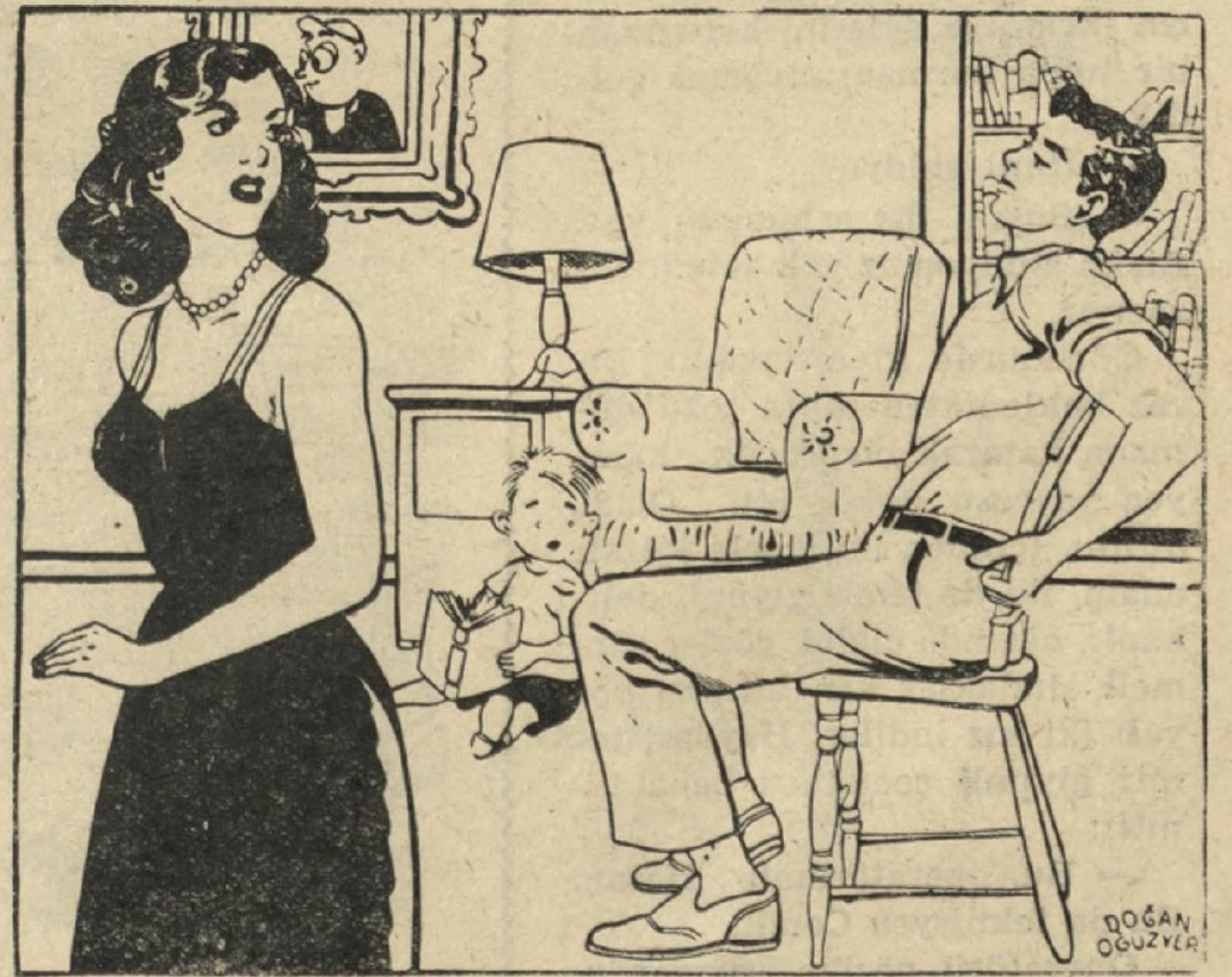

— Aldatıyor, aldatmıyor... Aldatıyor, aldatmıyor!...

— İstanbulluları yüzdürmek için belediye bir havuz yaptıracakmış...

— Allah Allah, esnafın yüzdüğü yetmiyor mu?...

Kadın — Okumuş olmaktan ne çıkar?... Benim gözlerimdekileri bile okuyamadıktan sonra!

24 Nisan 52
Sayı 6
Syf 7

Bir YERLİ FİLM Çevirdik...

Haydar Çeltik, koluma girdi:

— İşin yok galiba, dedi, yoksa sen de temizlik işlerinden mi çöpleniyorsun?

— Hayır, dedim, gazeteye gidiyorum. Bir röportaj hazırlıyacağım.

Gözleri parladı:

— Benimle gel öyleyse, enteresan bir mevzuum var. Hem de bize reklâm olur. Hiç görmediğin şeyler görecek, ömründe duymadığın şeyler duyacaksın..

— Şehir meclisine mi gidiyoruz?

— Hayır, filim çevirmeğe...

— Ne filmi?

— Ya aşk, ya vatan...

— Evet ama, hangisi olduğuna karar vermediniz mi?

— Ben sana filmin adını söyledim yahu. Ya aşk, ya vatan. Rejisörü de bendenizim.

Haydar doğru söylemişti. Aklımdan bile geçmiyecek şeyler duyuyordum.

— Sen lisenin arka kapısından fırlamadın mıydı? Nasıl rejisör olursun?

— İlâhi... sen de... Tahsilimi tamamlasaydım şimdiye kadar bir memur olur, sürünür giderdim. Ama rejisör olmak, para kazanmak için okur yazar olmak şart değil. İş bileceksin, iş...

— Ne işi?

— Gel de görürsün.

— Stüdyo nerde?

— Zincirlikuyuda...

Sirkeciden bir Mecidiyeköyü tramvayına atladık. Takriben bir saat sonra, Mecidiyeköyü ile Zincirlikuyu arasında, bankaların ikramiye evlerini hatırlatan bir tuğla harmanı civarına geldik.

— Hani stüdyo?

— Bugün dış sahneler var. Bizim stüdyomuz yok zaten. Kiracıyız.

Görünürde kimse yoktu. Biraz bekledikten sonra tozu dumana katarak bir küçük kamyon yavrusu sökün etti. Geldi, durdu. İçinden iki amele kılıklı adam, iki de temiz giyimli delikanlı, ağzında çiklet, gözler sürmeli, dudaklar kan kırmızı boyalı iki kız indiler. Haydar, temiz giyimli çocukları bana tanıttı:

— Bu, operatörümüz, Hasan. Bu da teknisyen Cemil.

Operatörü gözüm ısırıyordu.

— Siz Beyoğlu birahanelerinde geceleri resim çekmez miydiniz? dedim.

— Gene de çekiyorum. Haydar bey beni kiraladı. Şipşakçı olduğum için filim operatörlüğünden çakarım.

Hamal kılıklı oğlanlardan biri baş aktörmüş. Haydar:

— Hadi çocuklar, dedi, indirin makineleri...

Şoförün yanından elde çalışan bir küçük alıcı filim makinesi getirdiler. İki teneke levhayı güneşe karşı tuttular. Haydar cep defterine bakarak:

— Sahne 124; hammal, kızı kaçırır, duvar dibinde tecavüz eder! dedi.

Prova başladı. Kız, gûya otomobille gezmeden dönerken bir münasebetle -ne münasebetle olduğu tabii belli değil!- sokağa saparken hamal kılıklı bir adam onu duvar dibine sürükliyecekti. Baş artist, kıza saldırdı. Kollarından sürüklemeğe uğraştı. Ama kız yerinden bile kıpırdamadı. Haydar müdahale etti:

— Hacer, kız, sürüklensene...

— Adam olsun da sürüklesin! diye betelendi, sersem, ömründe bir kıza sarkıntılık etmemiş mi? Ben böyle sünepenin sevgilisi o-

Hacer çikletini çiğniyerek yayvan yayvan:

F. K. G. — Bir günde bu kadar çok parayı nereden buldunuz?... Polis — Belediye yasaklarına riayet etmiyenleri cezalandırdık efendim!...

lamam. Gelsin de kız kaçırmayı bizim Arap Ali'den öğrensin Etyemezde...

— Canım o başka, bu başka, biz şimdi filim çeviriyoruz.

— Amaan, sen de... Ne biçim filim bu? Ne başı belli, ne sonu. Hâlâ bana göbek attıracaksın.. Hani nerde? Ne köy düğünü, ne şarkı. Bari bu sahneden sonra müsaade et de duvar dibine oturup yanık yanık «Kimseye itmem şikâyet» i söyliyeyim. Tam da yerinde olur. Tecavüze uğradıktan sonra kız kısmı ağlayıp sızlamadan, sinemadan gelir gibi rahat rahat evine dönmez ya!

Haydar, benim yanımda utandığından mıdır, kısa kesmek için mi, bilmem:

— Okey! Kamera...

Diyerek operatöre çevir emrini verdi. Sahne tekrarlanırken filme çekilme işi de başlamıştı. Tam baş artist kızı duvar dibine götürürken Hacer'in tekme, tırmık, oğlanın üstüne saldırdığını gördük.

— Seni uyuz seni... Sahiden öpmeğe kalktı. Ulan serseri, ben sana mı kaldım? Bak Haydarcım, önceden şart koşmuştuk, öpmek, sıkıştırmak olacaksa ben yokum bu işde...

— Yoksan yok ol... Elli metre filmi berbat ettin. Ben patrona ne hesap vereceğim şimdi? Kamera, stop...

— Ay, dedim, filmi sen çevirmiyor musun?

— Döviz nerde, tahsisat nerde ağabey? Çiğ kurdele lâzım. Bu artistlere cep harçlığı lâzım. Seslendirme masrafı...

O zamana kadar lâfa karışmamış olan öbür körpe kız, yanıma sokuldu:

— Siz gazeteci misiniz? diye sordu.

— Evet.

— Ben sanat aşkı için evden kaçtım, yazın bunu!

— Yazayım ama, kiminle kaçtınız?

— Duglas Faikle.. Şimdi Haydar bey baş role çıkaracak.

— Evvelce hangi filmleri çevirdiniz?

— Rita Hayvortun bütün filimlerini gördüm.

— Hangi filimde rol aldınız, yani hangi sinemada oynadınız diyorum.

— Ha, İpekte, Melekte, hangisi rastlarsa... Oralarda rol aldım.

— Perdeye çıktınız mı?

— Ben mi? Kore kahramanlarının gelişini çektilerdi, seyirciler arasında ben de vardım...

— Hangi mekteplerde okudunuz?

— Ben mi? İlk okuldan yediye kadar bizim ordaki bütün mektepleri gezdim...

— Resminiz var mı gazeteye koyayım?

— Canım, siz bir artist resmi koyuverin. Haydar bey öyle yapardı. Altına da benim adımı yazardı. Kim ne bilecek? İlân için, olurmuş...

Bu genç yıldıza bu filmdeki rolünü de sordum. Sırıttı:

— Rejisör muaviniyim ama, baş artisti baştan çıkaracağım! dedi.

Sonra tiz bir sesle bir halk türküsü okumağa başladı, Zehra Bilir duysa, herhalde filme benim şarkılarımı koymuşlar diye dâva ederdi. Kız okadar mükemmel taklit ediyordu.

Biz lâfa dalmışken, bir de baktım, teneke levhalar yeniden kamyona yükleniyor.

— Ne oluyor, nereye? diye sordum. Haydar Çeltik:

— Yedikuledeki bostanlara, orada bir Toros yaylâsı sahnesi var...

Anadoluhisarındaki maçta kaleci şarap içerken yakalandı! — Gazeteler —

— Haydi Ahmetciğim, bir sen çek, bir ben çekeyim!...

Sonra şoföre iki buçuk lira uzattı:

— Yolda bize yetecek kadar sandviç alırsın! diye tenbihledi. Bana da:

— Ne yaparsın iki gözüm, dedi, sanat aşkı karın doyurmuyor...

— Peki sizin prodüktör bu işe para yatırmadı mı?

Haydar kulağıma eğildi:

— Yatırdı ama, onu ben hakkı huzur olarak muhafaza ediyorum. Vaziyeti idare et.

— Filmin mevzuu ne? dedim.

— Anlatması uzun sürer. Ama içinde aşk var, casusluk var, iki kişi ölecek. Sahiye benzesin diye bir otomobil kazası da koyduk. Tabiî çıplak bir baleyle bir sürü alaturka şarkı da var...

— Yani öbür yerli filimlerden farkı yok, desene?

— Nasıl yok, dedi, biz bu filimde demokrasi yapıyoruz, demokrasi!... Bir D. P. muhtarı, dayayınca curnalı koskoca bir valiyi azil ettiriyor ağabey!

Genç rejisörümüzü tebrik ederek Sirkecide indim. Teneke dekorlar içinde bir kamyon dolusu filim yıldızı hoplaya zıplaya gidiyordu.

İstanbullu

★

Sütten ağzı yanmış!

Büyük Millet Meclisindeki komisyon, Anayasanın yaşayan dile çevrilmesi teklifini müzakere etti. Halide Edib Adıvar, açık konuşmuş: Yaşayan dilin hepimizce bilinen, konuşulan, yazılan kelimeleri siyaseten kaldırılır da yerine kimsenin ne demek olduğunu bilmediği uydurma sözler konur mu?

Komısyondaki Halkçılar, içlerinden şöyle demişlerdir:

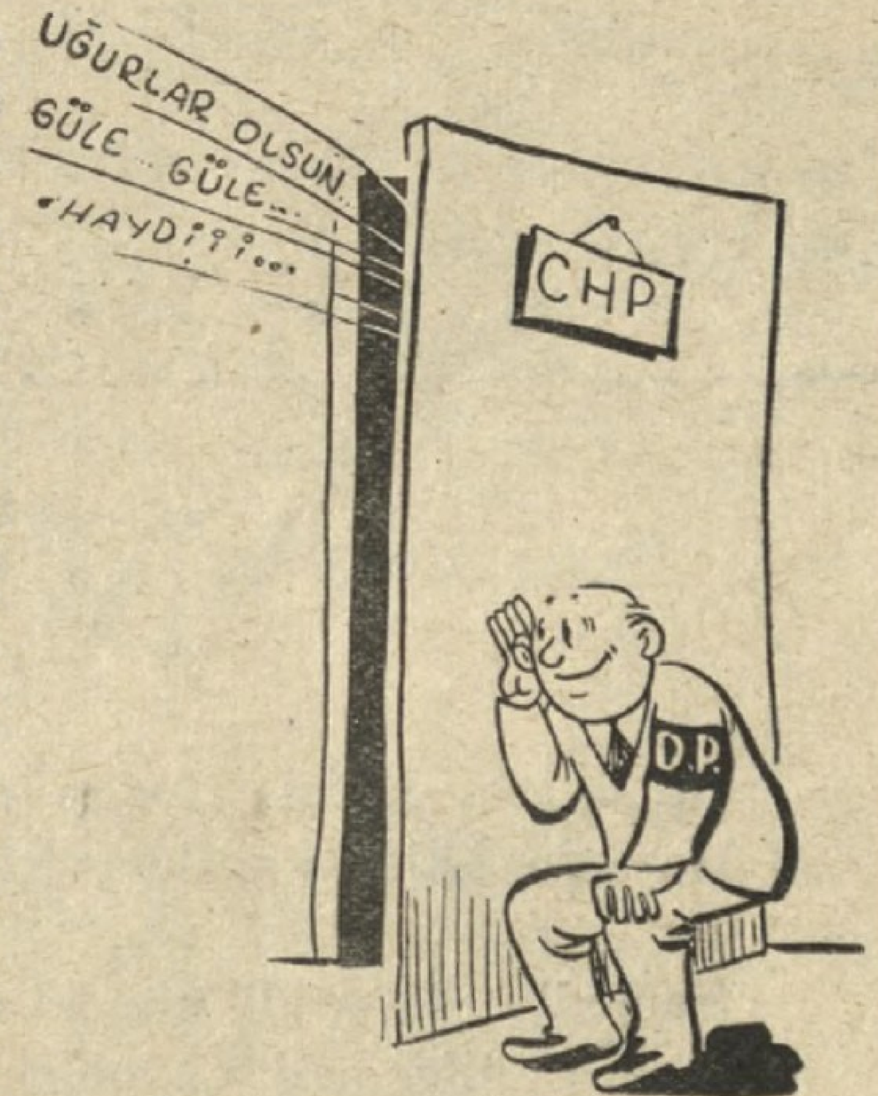
—1950 de iktidarda kalsaydık, konur mu, konmaz mı size anlatırdık! Bu uydurma kelimeleri öyle bir öğrenirdiniz ki, bülbül kesilirdiniz! E, kesilir mi, kesilirdik dogrusu! Haddin varsa, işinden olmayı göze alıp, çoluk çocuğunu aç bırakmaya katlanarak: Hâkime Yargıç, İdareye Yönetim, Kitaba Bitik deme bakayım!

Şemseddin Günaltay, ulemaca konuşmuş: Vaktile bu tasfiye işinde ifrata gidilmişmiş. Atatürk te buna karşı Güneş - Dil teorisini ortaya koymuş. Üstad, bu sırrı biliyormuş ta, şimdiye kadar niye söylememiş! Atatürkün ölümünden beri Güneş - Dil teorisinden bahsedildiğini ilk defa işittim.

Galiba, bu teoriyi aramızda bilen de kalmamıştır. İbrahim Necmi, İsmail Müştak öldü. Dil Kurumunda yarım yamalak başka da bilen varsa da unutmuşlardır. Neyse, komisyonda Halkçılar aleyhte, öbürleri lehde rey vermişler. Şimdi kelimelerin müzakeresine geçeceklermiş.

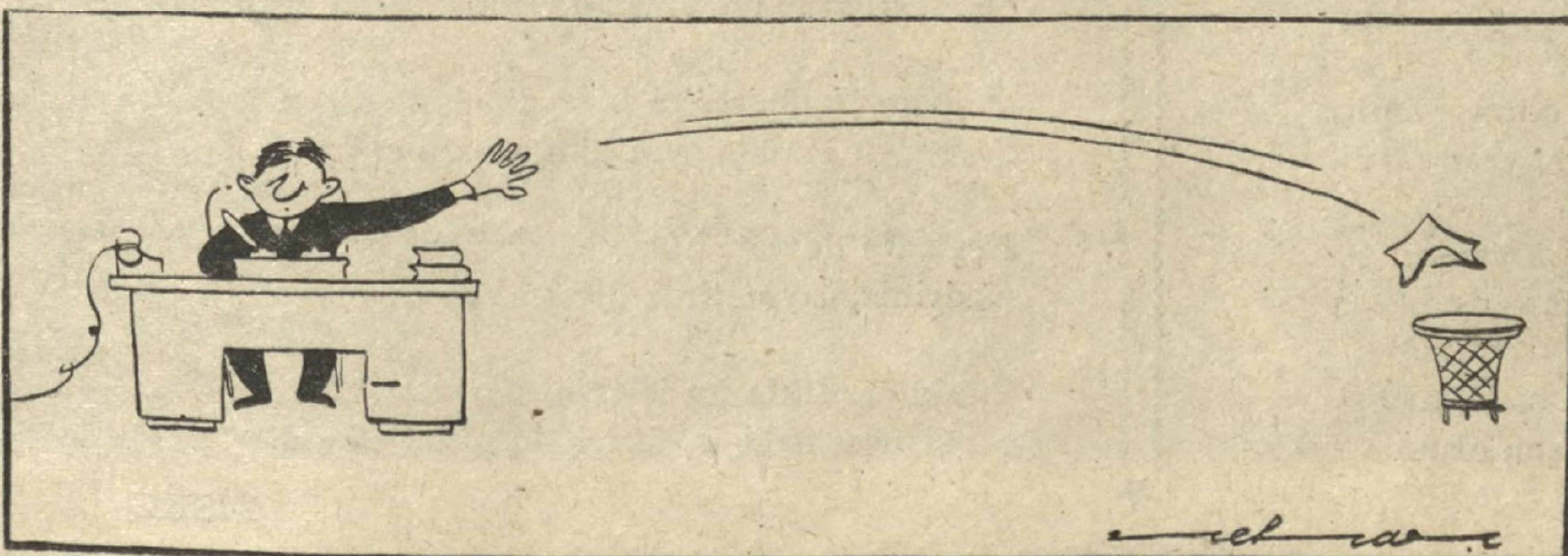
İşin dikkate değer tarafı: Sadri Maksudî'nin lehde rey vermeyişidir. Acele etmiyelim, Anayasanın değiştirileceği zamana kadar bekliyelim! demiş. Malûm ya, vaktile (Denizbank) terkibine yanlış dediği için başına neler gelmemişti! Zavallı Sadri Maksudî, sütten ağzı yanmış, hâlâ yoğurdu üflüyor!

GİDENLER, GELENLER

— Ooh, yaşadık!... Bizim partiye yine bir milletvekili geliyor!

Komisyona havale!...

Tek kişilik helikopterler sayesinde insanlar uçacaklarmış!

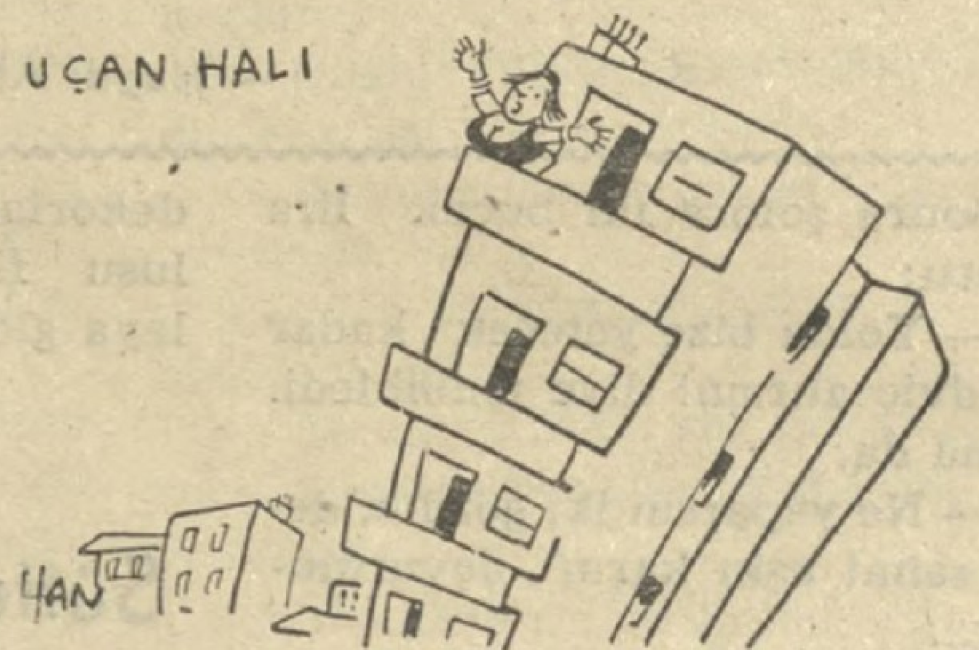

NÎSAN OLSUN!

Bu siyaset değişir, dur hele nîsan olsun!
Bezenip Ankara güllerle gülistan olsun!

Samed'in, Köprülü'nün kim bakar artık yüzüne?
Gonca güller açılıp, sîneler üryan olsun!

Kim gider Meclise beyhude nutuk dinlemeye?
Gülüşüp oynaşarak kolkola seyran olsun!

Oturumlarda çoğunluk mu bulunmaz? Boş ver!
Herkesin koştuğu yer bağ ile bostan olsun!

Bak, ne bülbül kesilir put gibi Mecliste susan?
Câm-ı cemler sunulup, sohbet-i cânan olsun!

Partizanlar, güzelim, kurtizan olmuş sanılır,
Seni bir kerre görüp hüsnüne hayran olsun!

Âşıkın gönlü yapılsın da yıkılsın varsın,
Gözü aç muhtekirin hanesi vîran olsun!

Akmasın gözyaşı gözden Kızılırmak kesilip,
Bûseler, kahkahalar sel gibi cûşan olsun!

Hüsn-ü aşk âlemi bilmez ki demokratlık ne?
Olamaz orda «eşit hak» sözü bir an olsun!

Âşık ister, eşi yok, benzeri yok sevgilisi
Nâz-ü işveyle gönül tahtına sultan olsun!

Fevzi Lûtfi, ne sebep vardı bu istîfaya?
Böyle bir günde neden Partide buhran olsun?

Varsa bir müşkilin?... Elbette olur, devlet bu!
Hüsn-ü sûretle fakat halline imkân olsun!

Yapamazsın, diyemem, Köprülünün yaptığını,
Sende yoktur denemez gayret-i akran olsun!

Öpüver Menderes'in bir yanağından sen de,
Seyreden Halkçıların aklı perîşan olsun!

Keşfedip devleti bûseyle yürütmek yolunu,
Kadriniz, kıymetiniz dillere destan olsun!

Çünki sertlikle bu işler başarılmaz Fiske,
Bu siyaset değişir, dur hele nîsan olsun!

FİSKE

Hakikât ve hayal!..

Hikâye

KADININ FENDİ

Bu hikâyenin baş tarafını okurken: «Ah! Şu erkekler!» diyeceksiniz. Nasıl demezsiniz ki, Firuz, ilk karısının aleyhine açtığı boşanma dâvası daha karara bağlanmadan ikinci karısını hazırlamıştı.

Fakat acele etmeyin, hikâyenin sonunda da: «Ah! Şu kadınlar!» demekten kendinizi alamıyacaksınız.

★

Firuz, Münevverden boşanmağa karar verdikten sonra, sol elindeki yüzüğü çıkarmış, bir alın yazısını değiştirir gibi, içindeki yazıyı değiştirip sağ eline takmıştı. Süheylâya da en pahalı cinsinden pırlantalı bir nişan yüzüğü almıştı. Çünkü, ne hikmettir, bilinmez, Münevverden ayrıldığı ve Süheylâya nişanlandığı gündenberi işleri öyle iyi gidiyordu ki!

«— Sen bana pek uğurlu geldin, Süheylâ,» diyordu. «İşler o kadar kesat giderken birdenbire canlandı. Eskiden bire on kazanırdım, şimdi 1 e 25 kazanıyorum...»

Süheylâ, sahte bir tebessümle: «Öyleyse» dedi, «aradaki yüzde on beş fark benim!»

Her fırsatta sevgisini isbata hazır olan yeni nişanlı bey, kolunu kızın boynuna atarak: «Hepsi senin, yavrum» dedi ve dudaklarından, yatırdığı sermayenin faizini aldı.

Kadın polis— Sizi üç gün hapsedeceğim...
Şoför — Teşekkür ederim!

(İl Travaso)

Ayrılırlarken de cebinden hamam bohçası gibi kabarık cüzdanını çıkardı, beş tane biner liralık çekip Süheylâya uzattı:

«— Al bunları» dedi. «Yeni evimiz için bir oda takımı ısmarla!»

«— Sen niye gelmiyorsun?»

«— Benim işim var, yavrum. Yeni bir iş üzerindeyim. Bu akşam Ankaraya gidiyorum...»

★

Firuz Ankarada iken Süheylâdan şu mektubu aldı:

«Sevgili Firuz;

«Senden ayrıldıktan sonra, doğru, mobilya bakmıya gittim. Fakat dükkânlardakiler ateş pahası idi. Yolda bir arkadaşıma rastladım. O bana güzel bir akıl verdi ve yine onun delâleti ile, elden düşme harikulâde bir takım buldum. Görsen, bayılırsın. Öyle şatafatlı değil, sade, zarif, ince iş, çok cici bir şey. Hem de kaça aldım, biliyor musun? Üç bin liraya. Bu suretle, senin verdiğin beş bin liranın iki binini arttırmış oldum. Bununla da hava parası verip güzel bir ev tutmıya çalışacağım... Sana da işlerinde yeni muvaffakiyetler dilerim.

Süheylâ»

Bu kadar mı? Bu kadar. Hani âşıkane sözler, sevgi cümleleri? Hak getire! Gerçi bizim horoz iş adamıdır; iş adamıdır ama, ne de olsa insandır ve erkektir. Nişanlısından şöyle biraz kulak okşıyan, gönül alan bir iki tatlı söz beklemez miydi ya? Tabiî beklerdi!

Doğrusu bu mektup onun kafasına «Küt» diye inen bir yumruk oldu.

Kendi kendine: «Ne maddî kız!» diyordu. «Uzakta bulunuyorum, günlerdenberi görüşmedik. Öyle iken, mektubunda sevgi namına baştaki «Sevgili» hitabı var. O da basmakalıp bir nezaket kelimesi. Mektubuna para lâkırdısile başlıyor, para lâkırdısile bitiriyor... Para, para, para!... Para bende çok be!... Karımdan biraz sevgi, muhabbet ve şefkat bekliyorum..»

Sevgi, muhabbet ve şefkat mi dediniz? Onların hepsi Münevverde vardı. Zaten onda başka hiç bir şey yoktu da bir bu vardı. Fakat bir erkeğin bunlar nesine yetmezdi!

Firuz, bu düşüncelerle, aklı ile beraber kalbinin de tekrar eski karısına doğru kaydığını hissediyordu.

«— Münevver... Evet» diyordu. «Zavallıcık! Hayatımın en kötü senelerine tesadüf etti. Başlangıçta ne kadar sıkıntı çektik! Sonra işlerim biraz düzeldiydi ama, yine pek öyle ferah - fahur değil, orsa boca geçinip gidiyorduk. Buna rağmen, kadıncağız evimizi gül gibi idare ediyordu. Süheylâya

daha ilk elde beş bin lira ver - dim, halbuki Münevvere toptan şöyle bir bin lira vermiş değilim-dir...»

Allah Allah! Münasebetsize ba kın hele! Başkasile nişanlanmış, onunla yeni bir hayat kurmıya karar vermiş, fakat hâlâ eski ka-rısını düşünüyor!

Münevverin mahkemedeki hali gözünün önüne gelmişti. Lâkin o-nun gibi şimdi kendi gözlerinin de sulandığını hisseder etmez, başını öbür tarafa çevirdi ve telefonu a-çıp, arkadaşile, işe dair bir şey konuşmaya başladı.

Hayallerle vakit geçirecek hal-de değildi. Geçmişe mazi!... Bir aya kadar resmen boşanacak ve yepyeni bir hayata başlıyacak - tı...

Fakat şu eski hayatı bir unuta bilseydi ne iyi olacaktı!

★

İstanbula geldiği zaman Süheylâ onu Haydarpaşada karşıladı. Firuz sordu:

«— Ne var, ne yok?»

«— İyilik, sağlık... Sende?»

«— Bende de...»

«— Ne yaptın? Ev buldun mu?»

«— Buldum. Hem de öyle gü-zel bir ev ki; gel şimdi doğru ora-ya gidelim...»

Gittiler.

Süheylâ: «İşte burası. Dördüncü kat, 7 numara» dedikten sonra a-nahtarı verdi.

«— Sen gelmiyor musun?»

«— Gelmiyeyim, Firuzcuğum. Daha henüz nişanlıyız. Bu evden içeri...»

«— Anladım, benim karım ola rak girmek istiyorsun... Pekalâ... Haydi güle güle... Öğleyin yazı-haneye gel de beraber yemeğe çı karız, o zaman konuşuruz...»

★

Ertesi gün Süheylâ Münevver-den şu mektubu aldı:

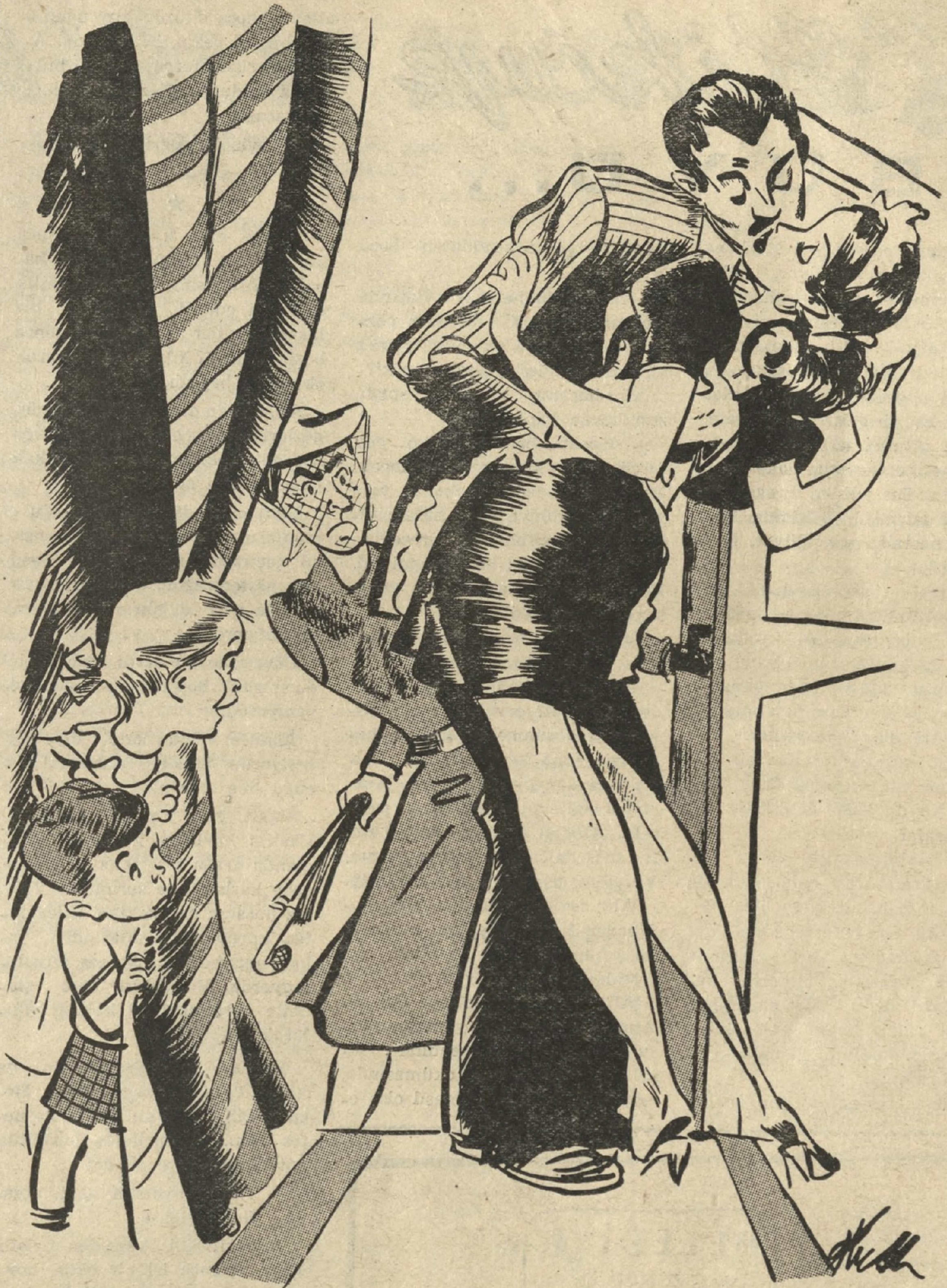
«Canım Süheylâcığım;

«Beni tekrar kocama kavuştur-duğun için çok teşekkür ederim. Eskidenberi senin bana, kardeş-ten daha yakın bir arkadaş oldu-ğunu bilirdim, bununla sevgini bir kere daha isbat etmiş oluyor-sun.

«Firuz, içeri girip de bizim mo-bilyaları, yâni eski evindeki mo-bilyaları görünce nasıl şaşırdı, anlatamam. Ben kanapenin arka sına saklanmış, seyrediyordum. Yüzündeki hayret biraz sonra te-essür şeklini aldı ve gözlerinin yaşardığını farkettim.

«O zaman, bulunduğum yerden fırladım ve karşısına çıktım. Be-ni de görünce büsbütün şaşırdı ve boynuma atıldı. Yarın, mahkeme-de, dâvadan vazgeçtiğini söyliye-cek. Öyle mes'udum ki, Süheylâ-cığım! Sana tekrar tekrar teşek-kür ederim...»

GÜ - VE

— Göreceksin, annem şimdi evden koğacak...
— Hizmetçiyi mi?
— Yok canım, babamı!

(İl Travaso)

KAFİYE

Ahmet, Mehmede misafir git-mişti. Yemekten sonra biraz o-yun oynadılar. O iş de bitince sı-kıldılar. Ahmet:

— Haydi gel, dedi, seninle mısra oyunu oynıyalım...

— O ne biçim şey?

— Gayet basit. Ben bir mısra söylerim, sen de söylediğim söz-lerin son kelimesiyle kafiyeli bir satır lâf uydurursun.

— Ben yapamam öyle şey.

— Kolay canım, bir dene. İş-te başlıyorum:

«Kızını çok seviyorum.»

Mehmedin kaşları çatıldı:

— Bir de utanmadan bunu söylüyorsun ha?

— Canım, doğru değil, haki-kat değil. Kafiye bulasın diye uydurdum. Şimdi sen de bir mıs-ra söyle...

Mehmet epey düşündükten sonra:

— «Karın seni aldatıyor!» de-di.

— Olmadı işte. Kafiye tutma-dı. İyi uyduramadın...

Mehmet:

— Ben kafiyesi uysun diye söylemedim ki, dedi. Hakikat olduğu için söyledim...

PİŞMANLIK

Kaynanalardan bahsediliyor-du. Yalnız erkek arkadaşlar top-lanmış oldukları için, meydanı boş bulup rahat rahat çekiştiri-yorlardı. Kimi, elinde olsa lâh-zada kendi kaynanasının canını alacağından, kimi kıtır kıtır ke-seceğinden dem vurdu. Sıra Re-şit Ziya'ya geldi:

— Ya sen? dediler. Senin kay-nanan nasıl?

— Ömür, dedi Reşit Ziya, ka-rımla nişanlıyken kaynanamı bulsam yiyecektim, o kadar se-viyordum...

— Ya şimdi?

— Şimdi... O zaman yemedi-ğime müteessirim!

Hikâye

BÜYÜ...

Ali, dört senedenberi Kezbana abayı yakmıştı. Yemiyor, içmi - yor, uyumuyor, günden güne sa - rarıp soluyordu. Kezbanın kara gözleri, allı yeşilli çevresinden taşan kıvır kıvır siyah saçları, A-liyi kül edecekti. Onu uzaktan bir dakika görmek için, saatlerce güneşin altında tarlalarda bekliyor, çeşme başında akşamları ediyordu. Bu yüzden epeyce zarara da girmişti. Bakımsız davarlar hastalanıyor, ölüyor, kayboluyordu.

Alinin bu ateşi, Kezbanı bic yakmıyordu. Kız, onu nerede görse hemen kaçıyordu. Ali bu derdini bir iki kişiye açtı. Ağladı, sızladı. Fakat aldırış eden olmadı.. Hiç kimse ona yardım etmiyor - du. Hattâ alay bile ettiler.

— Bu suratla mı Kezbanı a - ğasından isteyeceksin? Onu yakında köyün yağız delikanlısı ile everecekler.

Ali, büsbütün fitili aldı. Yerinde duramaz bir hale geldi. Of dediği zaman, ağzından ateş fışkırıyordu. Son br çareye baş vurmayı düşündü. Köyün meşhur büyücü hocasına!.. Şimdiye kadar nasıl bunu düşünmemişti? «Aptal kafa!» Başını yumrukladı ve hemen hocanın, yamaçtaki evine tırmandı.

Hoca, nefes nefese soluyan delikanlıyı bir an süzdükten sonra sordu:

— Oğul, bu ne hal? Başında saçların dikilmiş, avurtların çökmüş, aç kurtlara verseler yemez bir hale gelmişsin, derdin ne ki?

Ali, hocanın ellerine yapıştı, ayaklarına kapandı.

— Hocam, benim derdim çok büyük. Ne olursa senden olacak. Ben, dört senedir Kezbana yarsıdım. Bu dünya bana haram oldu. Kara topraklara gireceğim. Ne yaptımsa kız beni istemiyor.. Benim çareme bak. Neyim varsa senin olsun! dedi.

Hoca, sakalını avucile bir kaç defa sıvazladıktan sonra:

— Bu hale gelinceyedek nere - de idin oğul? cevabını verdi. Niye beni düşünmedin?.. Dur hele, ben sana kızı getiririm. Yalnız saçından bir tel isterim. Kezban ayağile tıpış tıpış sana gelecek... Ondan ötesine karışmam. Bu sırrı da sakın kimseye açma. Yüreğini geniş tut, dediğimi yap.

Ali, sevincinden deli gibi kulübeden fırladı. Kezbanı bulacak, ne yapıp yapacak, saçından bir tel alacaktı.

Ali, günlerce dere tepe dolaştı. Ama kıza bir türlü yanaşamıyordu. Nihayet kendi kendine . «Asıl keramet hocanın okumasında, bir tek kıl değil mi, nasıl olsa olur...» diye düşündü. Ve oracıkta otlayan koca öküzün kuyruğun - dan bir kıl çekip, beze sardı.. Atını hazırladı, torbasına ne bul - duysa doldurdu. Kezban gelince kaçıracaktı!.

Bu sevinçle, doğru hocaya koştu.

★

O gece, hava kararınca, hoca kulübesinin kapısını sıkı sıkı kapattı, pöstekisini yaydı ve binlik tesbihini çıkardı. Mangalda bir takım tütsüler yaktıktan sonra bezin içindeki kılı önüne koyarak okumağa başladı.

Ali, hemen oracıkta diz çökmüş, gözleri fal taşı gibi açılmış, diken üstünde bekliyordu. Muhakkak gelir demişti hoca.

Delikanlı, odayı kaplıyan du - manların arasında Kezbanı na - sıl kaçıracağını, ağasının nasıl rıza göstereceğini, davullarla, zurnalarla nasıl düğün yapılacağını düşünüyordu.

Dört sene bu derdi niye çekip durmuştu? Boşuna geçen günlere yanıyordu.

İçinden: «Aptal kafa!» diye söy leniyordu. Şimdiye kadar iki çocuğu bile olurdu!.

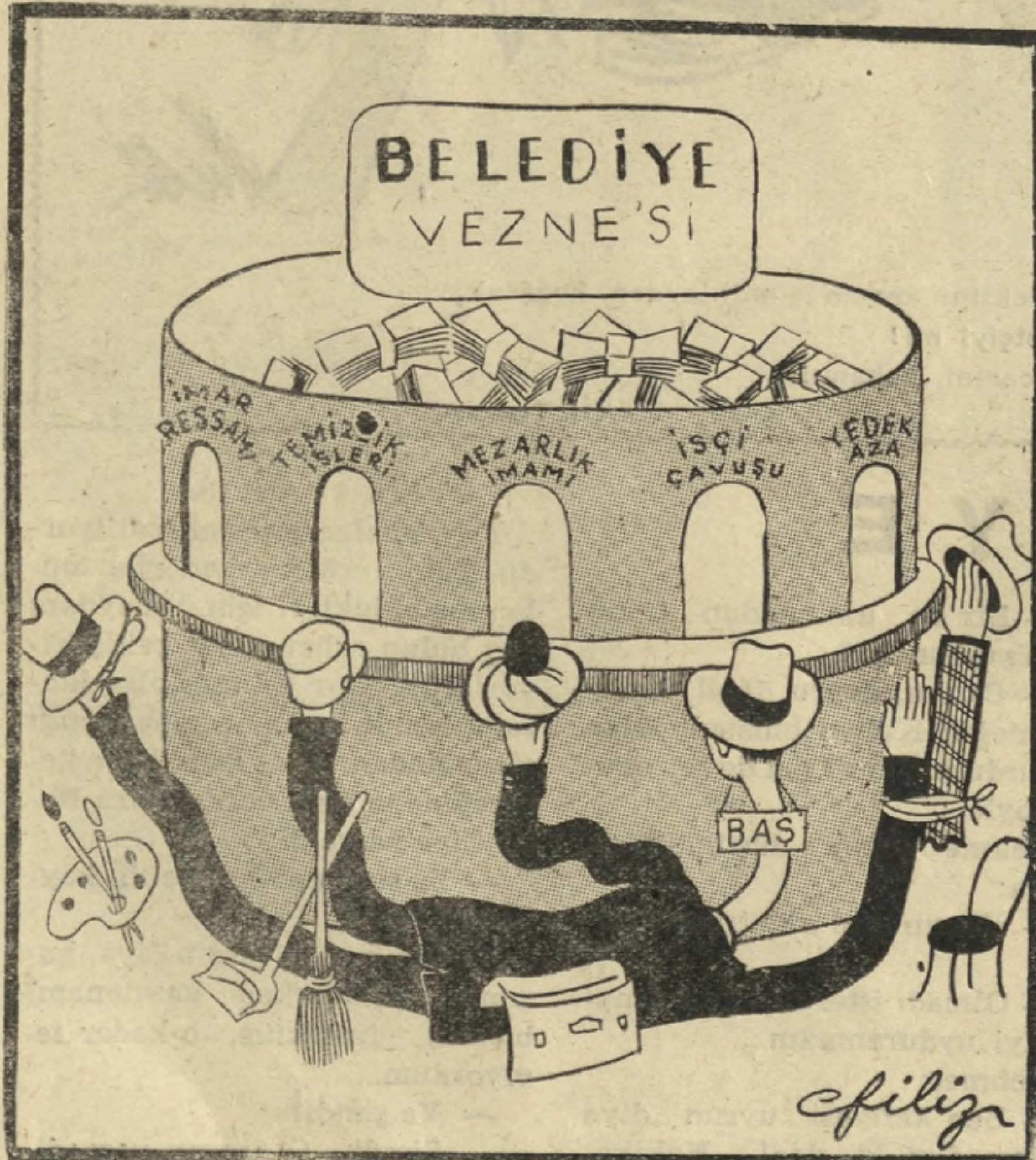
Vakit, gece yarısını geçmişti. Uzakta havlıyan köpekler, or - manda arada bir çığlık koparan gece kuşları bile susmuştu. Yalnız hocanın okumaktan, üflemekten kuruyan dudaklarından çıkan mırıltıdan başka ses duyul - muyordu. Birdenbire kapı şiddetle vuruldu. Eski kulübe yıkılacak gibi sarsıldı.

Kezban, içeri girmek için ne kadar da sabırsızlanıyordu. Hoca tesbihini bıraktı, geniş bir nefes aldı... Sevincinden büsbütün aptallaşan Aliye döndü:

— Ne duruyorsun oğul, açsana... Geldi işte!.

Ali deli gibi yerinden fırladı. Kapı açılınca iri bir öküz, boy - nuzlarını sallaya sallaya içeri girdi.

Ayşe Erinç

Kırkayak!...

Eğlencelik!

Tesadüf onları Paris'te toplamıştı. Bir İngiliz, bir Arap, bir Alman, bir İtalyan ve bir Yahudiydiler. Dostları Fransız:

— Yarın akşam yemeğe bana buyrun, dedi, size halis Bordo şarabı ikram ederim. Hepiniz de yemeğe sevdiğiniz münasip bir şey getirirsiniz!

Memnuniyetle kabul ettiler. Ertesi aksam misafirler birer birer sökün etti.

İngiliz et getirmisti.
İtalyan uzun makarna getirdi.
Alnıan bira getirmisti.
Arap kuskus getirmişti.
Yahudi de... kardeşini getirdi.

KARŞILIKLI TEHDİT

Yazısız hikâye!

VARYETE

TEDBİR

Rebeka, evine bir Üniversiteliyi pansiyon alacaktı. Bir genç müracaat etti. Fiyat üzerinde de anlaştılar. Rebeka:

— İki gün sonra uğrayın, dedi, hakkınızda tahkikat yapayım...

Talebe teminat verdi:

— Aman madam, tahkikata ne hacet? En son çıktığım pansiyonun sahibine sorun, kâfi.. Kadıncağız çıkacağımı duydu duyalı iki gözü iki çeşme, ağlıyor...

Rebeka:

— Gördün mü ya? dedi, ben sonradan ağlamamak için iki aylik peşin isterim!

CENNETLİK

Karısını herkes severdi ama, onu kimse sevmezdi. Bu yüzden karısı da ister istemez herkesin fikrini kendi lehinde muhafaza etmeğe mecbur kalır, kocasını aldatmakta mahzur görmezdi.

Nihayet adamcağız günün birinde ölüverdi. Ölür ölmez de badem gözlü, sırma saçlı kesildi. Kadın, işi büsbütün aleniyete döktü, gezip tozmadığı adam, evine almadığı delikanlı kalmadı. Münasip vesilelerle toplantılar tertip etmeyi âdet haline getirdi. Yaş gününde, ispirtizme tecrübeleri yapılıyordu. Tanınmış ruh mütehassısı hekimlerden biri de bu toplantıda bulunuyordu. Yalnız, çirkince olduğu çin, şen duldan yüz görmemiş hemen yegâne davetli oydu.

Kadın bir aralık sordu:

— Üstad, ne olur, rahmetli kocamın ruhunu çağırsanıza...

— Emredersiniz efendim...

Ruh, şipşak geldi. Doktor:

— Bir soracağınız var mı merhum kocanızın ruhuna? dedi.

— Evet... A'rafta mısın kocacığım?

Ruh cevap verdi:

— Hayır, güzelim...

— Cehennemde misin yoksa?

— Hayır güzelim.

— Cennette misin?

— Hayır güzelim.

— Nasıl olur ya? Cennette değil misin?

— Hayır güzelim. Cennetlik sayılıyorum ama, başımdakiler cennet kapısından sığmama engel oldu!...

NEZAKET MESELESİ

Genç kadın, aile doktoruna baş vurdu.

— Doktor, dedi. Ben hâmileyim galiba...

Hekim, kadını muayene etti. Kadın aldanmamıştı.

— Ne mesudum doktor, bilseniz... Ama yine de korkuyorum..

— Korkacak ne var efendim? Her kadının er, geç başına gelecek şey bu...

— Ama doktorcuğum, kocamı biliyorsunuz. Ya çocuğum da onun gibi hoyrat, kaba, nezaketsiz olursa? Rica ederim bana bir çare gösterin, bir şey tavsiye edin bana...

— Ne söyliyeyim? Maamafih, isterseniz geceleri uyumadan evvel, gözlerinizi kapar, sekiz on defa: «Nazik ol, uslu ol, terbiyeli ol, saygılı ol!» dersiniz.

Kadın gitti. Dokuz ay doldu, bir sene oldu, beş sene, on sene, yirmi sene, kırk sene oldu. Çocuktan ses seda yok.

Nihayet kadıncağız, sizlere ömür, vefat etti. Karnındaki gayrı tabiî şişlik dikkati çektiğinden aile hekiminin müdahalesile otopsi yapılmasına karar verildi.

Kadının karnını açtıkları zaman, gördükleri manzara şu idi: Sakalları göbeklerine kadar uzamış, ikiz çocuklar birbirine yol vermekle uğraşıyorlar:

— Buyurunuz sevgili kardeşim...

— Rica ederim, siz buyurunuz... Dünyaya ilk adımı atmak şerefi zatıâlinizin olsun!

KAZANÇ

İstavro ile Panayot, kilisenin önünde rastlaştılar.

— Hayrola İstavro? Ne geziyorsun sen kilisenin etrafında?

— Günah çıkartacağım...

— Ne? Sen mi? Senin kiliseyle ne alış verişin var ki, günah çıkartasın be?

— Çıkartacağım işte!.

— Gel gidelim Yenikapıya, içeriz, enayilik etme...

— Peki, günah çıkartayım da, gideriz. Bekle beni...

İstavro, kiliseye girdi. Papazın huzuruna çıktı.

— Söyle yavrum! dedi papas.

— Ben günahkârım, Papas Efendi...

— Tanrı affeder evlâdım, söyle günahını...

— Karımı aldattım Papas Efendi...

— Kiminle?.

— Söyleyemem...

— Söyle yavrum, köşedeki fırıncının kızı Marikayla mı?

— Hayır Papas Efendi...

— Sucu Aspasya ile mi?

— Hayır Papas Efendi...

— Sinema gişesindeki Eleni ile mi?

— Hayır, kusura bakma Papas Efendi, söyliyemem...

İstavro, kiliseden çıktı. Panayot bekliye bekliye kızmıştı:

— Bre günah çıkarttın da ne kazandın? diye sordu.

İstavro, sinsi sinsi güldü:

— Hiç, dedi, günah işleyecek üç adres!

YANLIŞLIK

Bir müddettenberi Türkiyede yerleşmiş bir Amerikalı, doktora gitti:

— Aman, dedi, bende var peklik... çok fena... lûtfen bir ilâç!

Doktor, müshil verdi.

Doktor, Amerikalıyı tanıyordu. Bir iki gün sonra apartımanına uğradı; zavallı Amerikalı berbat ve perişan bir halde yatağa serilmişti.

— Hayrola? dedi, doktor. Bu ne hal?

Hasta boynunu büktü:

— Sorma doktor, sen verdin bana müshil... Ben diyecektim sana ki ben zaten ishal... Ama, bir türlü kelimeyi bulamamışım!

ANLAŞMAZLIK

Altmışlık bir ihtiyar, komşusu doktora derd yanıyordu:

— Sorma birader, diyordu, bir hamle ediyorum, iki hamle ediyorum, üçüncüye takatım yetmiyor...

Doktor şaşmıştı:

— Aman efendim, dedi. Sizin yaşınızda bu kadarı bile güç olur...

İhtiyar devam etti:

— Evet, apartmanın üçüncü katına varmadan nefesim tıkanıyor!.

Koca — Vay Tahirciğim, buradasın ha?.. Ben de seni aradım, aradım, bulamadım!.

24 Nis 52
Sayı 6 Syf 115

115

HİKÂYE

Anahtar!

Bizim Lûtfi Yaşyemiş mirasyedi değildir, karaborsacı değildir, belediye bütçesinden açıktan maaş alan «Çöpçü» hiç değildir, fakat kışın dişini tırnağına takarak çalışıp yazın yan gelip keyif çatmıya pek meraklıdır.

Bu sene de Adada bir ev tutmaya karar vermişti.

«— Ne kadar erken davranırsan o kadar kâr edersin» dediler.

O da Mart ortasında Heybeliye gitti, nohut oda, bakla sofa küçük bir ev buldu, fiyatı da nohut ve bakla fiyatından fazla değildi; yaz mevsimi için topu topu bin beş yüz lira!

Fakat şehirdeki işleri daha bitmediği için, anahtarı cebine koydu, İstanbula döndü.

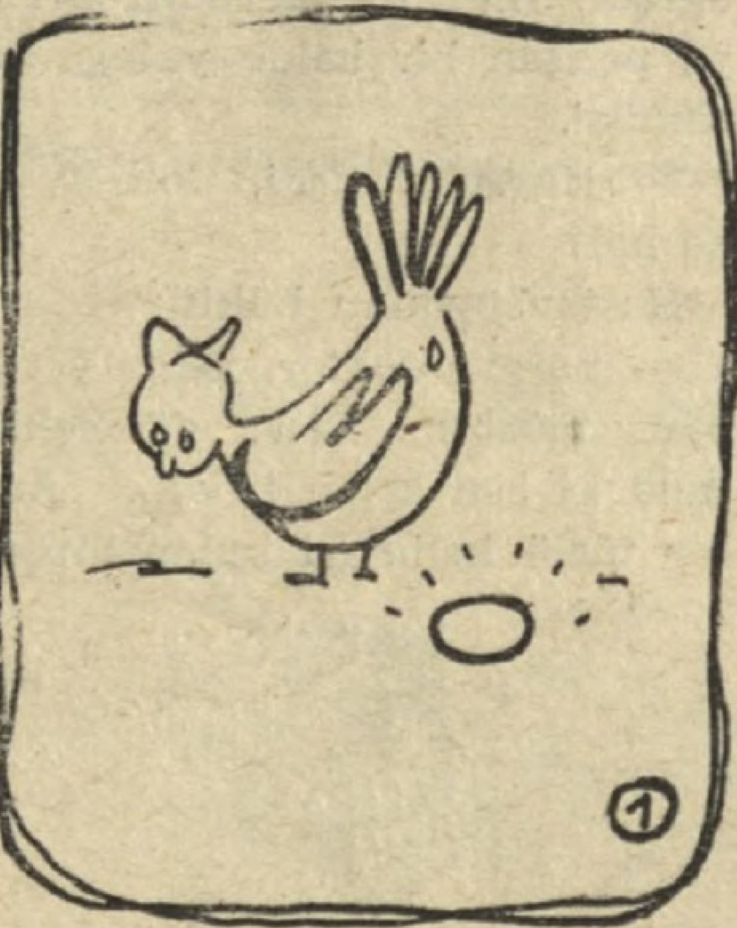
Ertesi gün, lâf arasında, arkadaşlarından Zeki'ye bunu anlatıyordu:

«— Bu yaz Adaya gelirsen seni misafir ederim, dedi. Güzel bir ev tuttum.»

Zeki, zeki bir çocuktur.

«— Ya, öyle mi? İnşaallah.» dedi, yürüdü.

Fakat aradan bir hafta geçti geçmedi, Zeki soluğu Lûtfinin yazıhanesinde aldı ve hoştan beşten sonra işi açtı:

«— Bilsen, Lûtficiğim, öyle güzel bir kız yakaladım ki, görme!»

«— Ya, maşaallah! Hadi bakalım... Ne zaman pilâv - zerde yiyoruz?»

«— Pilâvı - zerdeyi bırak, azizim. Henüz o dereceye gelmedik ve gelmek niyetinde de değilim. Mesele eğlence. Yalnız, kız pek mahçup. Öyle sinemada, mahallebici dükkânında, parkta falan elini elime vermiyor, başını göğsüme bırakmıyor. Şöyle, başbaşa kalabileceğimiz bir oda, bir evceğiz olsa...»

Lûtfi iyi kalbli bir çocuktu, bekârlığın halinden de anlardı.

«— Benim Adadaki evin anahtarını vereyim, git kal» dedi.

Zekı de lâfı buraya getirmek istiyordu. Kendisi istemeden arkadaşının teklif etmesi onu öyle sevindirmişti ki, az kalsın yerinden fırlayıp boynuna sarılacaktı.

«— Eksik olma» dedi. «Çok teşekkür ederim...»

«— Bir şey değil. Ne zaman istersin?»

«— Ne zaman olursa... Ne kadar çabuk olursa...»

Lûtfi: «Al öyle ise» dedi ve cebinden anahtarı çıkarıp uzattı. «Şimdi sana evi tarif edeyim...»

Adanın bir plânını çizdi, evin yerini işaret etti. Ayrıca adresini, numarasını da yazdı.

«— Hadi bakalım,» dedi. «Güle güle eğlen.»

★

Ertesi gününden tezi yoktu. Lûtfi Adadaki evin anahtarını alınca doğruca gidip «Mahçup sevgilisini» buldu ve bir gün sonrası için sözleştiler ve Köprüde buluşup Adalara doğru açıldılar.

Ev, hakikaten çok şirin ve cana yakın bir şeydi. Zaten öyle de olmasa ne çıkardı! Malûm ya, iki gönül bir olunca...

İki gönül çoktan bir olmuştu.

Evin açılma törenine devam Zeki ile de mahçup taze, fiyata en aşağı bin lira ilâve edilmesine sebep olmuş olan, yayları bozuk, döşemesi yırtık divana uzandılar ve, Lûtfi Yaşyemişin canı için, evin açılış törenini yapıp Adanın safasını sürmeye başladılar.

Fakat, tam birbirlerine sarılıp «Seni seviyorum» diyecekleri sırada sokak kapısı açılmaz mı?

Zeki, zıpkın yemiş Balina balığı gibi bir sıçradı, doğru oda kapısını tuttu. Usulca kitledikten sonra anahtarı çıkardı. Gözünü anahtar deliğine uydurup dışarısını gözetlemeye başladı.

Divanda dili tutulmuş, vücudü taş kesilmiş halde kala kalan kızcağız korkudan tirtir titrerken Zeki ikide bir ona dönüyor: «Sus! Sakın ses çıkarma!» gibilerden işaret ediyordu.

Ayak sesleri —ikisi tok, ikisi kof dört ayağın âhenktar sesleri— gittikçe yaklaştı... Yaklaştı ve bir çift göründü.

Zeki evvelâ: «Acaba Lûtfi bana bir azizlik mi ediyor?» diye şüphelenmişti. Fakat gelenlerin yabancı bir delikanlı ile yabancı bir kız olduğunu görünce Lûtfinin nahak yere günahını aldığını anladı.

Delikanlı —yâni başka bir «mahçup taze» yi bu aşk yuvasına getirmiş olan o yabancı adam— önden ilerleyip kapıyı —yâni içinde Zeki ile sevgilisinin bulunduğu odanın kapısını— açmak istedi. Tokmağı çevirdi, açılmadığını görünce zorladı. Yine açılmayınca —kadınların yanında söylenmesinde pek fazla mahzur olmıyan— bir küfür savurdu ve sevgilisine döndü:

«— Tuh! Hay aksi şeytan! Oda kitli!»

Kız —yâni ikinci mahcup taze— o kadar kızmıştı ki, hiç sesini çıkarmadı. Sadece, bu beceriksiz adama şöyle ters ters bakmakla kaldı.

Yabancı adam, başka bir kapıyı açtı: Karşısına banyo çıktı. Başka bir kapı: Ayakyolu. Bir diğer kapı: Mutfak... Evde başka oda yoktu ki onlar da Zeki ile sevgilisi gibi Adanın zevkini çıkarsınlar... Çarnaçar, tornistan edip tıpış tıpış sokak kapısının yolunu tuttular.

vazifesi yine ilk sevgililere kaldı.

★

Ertesi gün Zekinin ilk işi anahtarı götürüp arkadaşına teslim etmek oldu. Fakat içinden de kendı kendini yiyip duruyordu: «Acaba bu evin başkasında da anahtarı olduğunu Lûtfiye söylesem mi, söylemesem mi? Söylersem içine kuruntu girer, bu yaz orada rahat edemez... **Fakat söylemez**sem bir gün —veya bir gece— benim düştüğüm nâzik duruma o da düşebilir... Arkadaşlık...»

Evet, arkadaşlık, hakikati olduğu gibi söylemeyi emrediyordu. Gayet ustruplu bir şekilde konuşmaya çalışarak vaziyeti anlattı.

O daha hikâyesini bitirmemişti ki Lûtfi elini alnına vurarak:

«— Vay hınzır vay!» diye haykırdı.

«— Kim o hınzır?»

Lûtfi: «Vay yezit vay!» diye tekrar söylendikten sonra anlattı:

«— Birader, kimseye de iyilik etmiye gelmiyor ki! Senden evvel ben bu anahtarı başka bir arkadaşıma vermiştim. Demek ki herifçioğlu kaşla göz arasında gidip anahtarın aynini yaptırmış!»

Zeki, bunları dinlerken nasıl olup da ayni şeyi kendisinin de akıl etmediğine şaşıyor ve anahtarı, bir kopyasını çıkarmadan teslim ettiğine yanıyordu!

G. V. Z.

Delil!

Tren saatine vakit vardı. Sirkeciden bir taksiye binip Yedikuleye kadar şöyle bir gezelim dediler. İlk tesadüf ettikleri otomobile bindiler. Şoför:

— Nereye? diye sordu.

— Yedikuleye... Surları göreceğiz!

— Başüstüne... Yaman adamsınız vallahi...

Ehemmiyet vermediler. Araba Bayezide tırmanırken şoför yine arkaya döndü:

— İşini bilen insanlar nasıl da belli olur! dedi.

Birbirlerine baktılar ama, doğrusu bu iltifattan bir şey anlamadılar. Yedikuleye vardıkları sırada şoför yine:

— Vallahi zeki insanlarsınız! dedi.

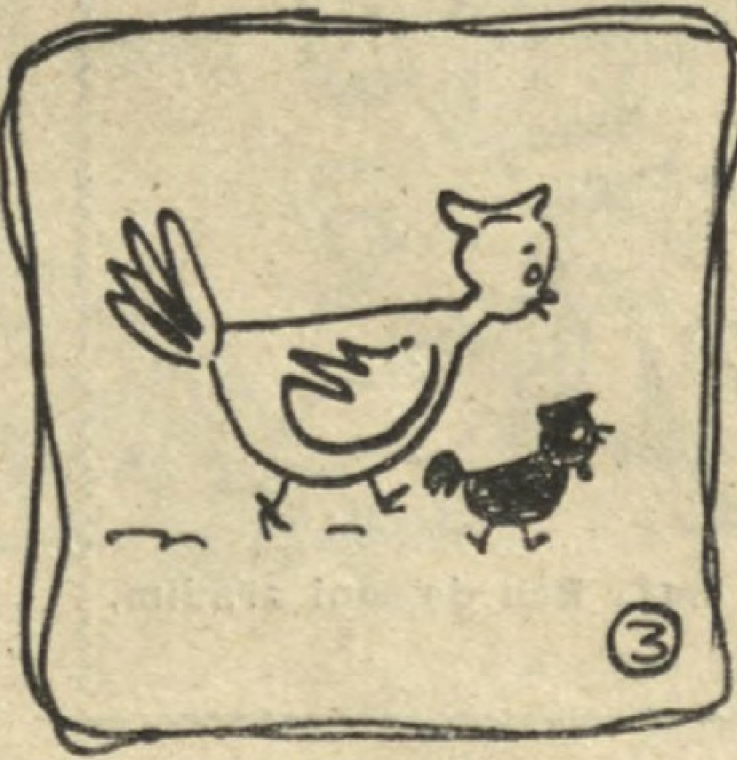
Nihayet biri dayanamadı:

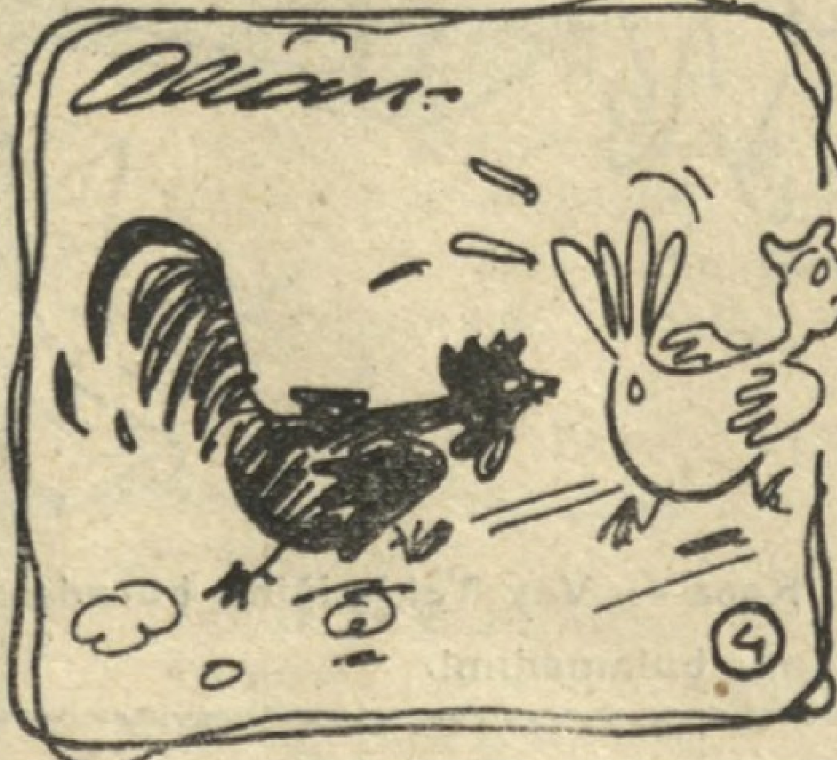
— Kuzum, eksik olma. Lâkin bu iltifatların sebebi ne? Nerden anladın zeki olduğumuzu?

Şoför, kabardı:

— Anlamam olurum mu bey ağabey! dedi, İstanbulda beş bin taksi işliyor. İlk el atışta şoförlerin en yamanını seçtiniz!

Civciv yumurtadan horoz çıkmıştı!...

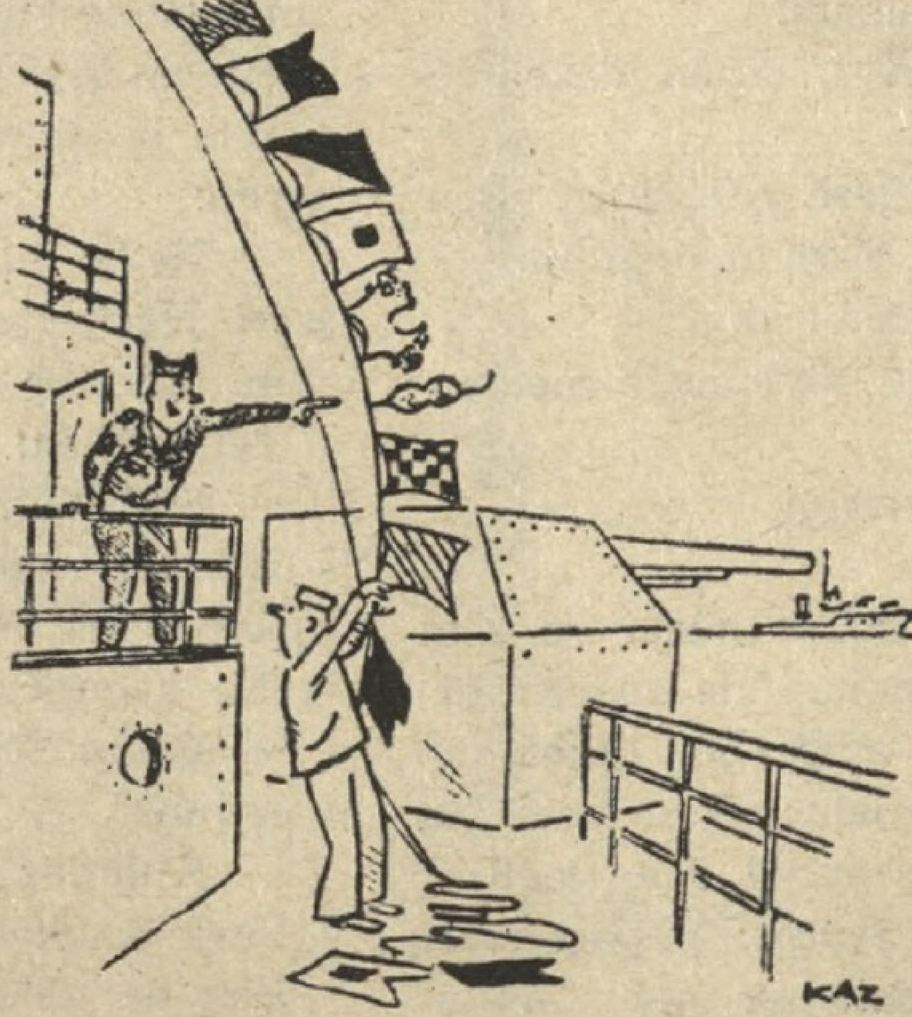

Dünya Karikatürleri

— Baba, ben bir vizon avlamağa gidiyorum! (Fun)

— Heeey, ne yapıyorsun be?... Yanlış bayrak çekiyorsun! (Fun)

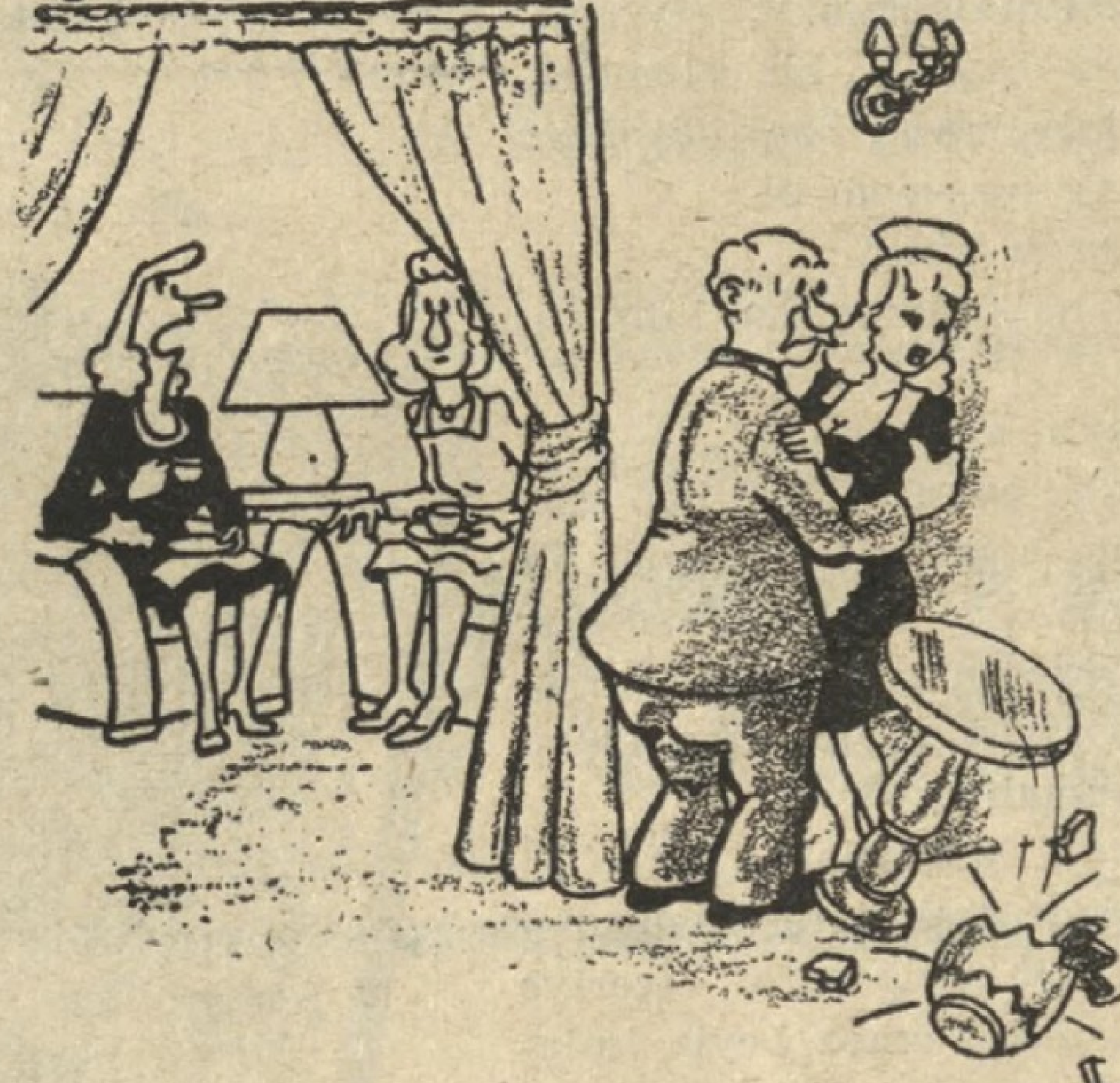

Kadın — Aman ne nâzik garsonları var bu lokantanın, hepsi bize hizmet ediyor! (Fun)

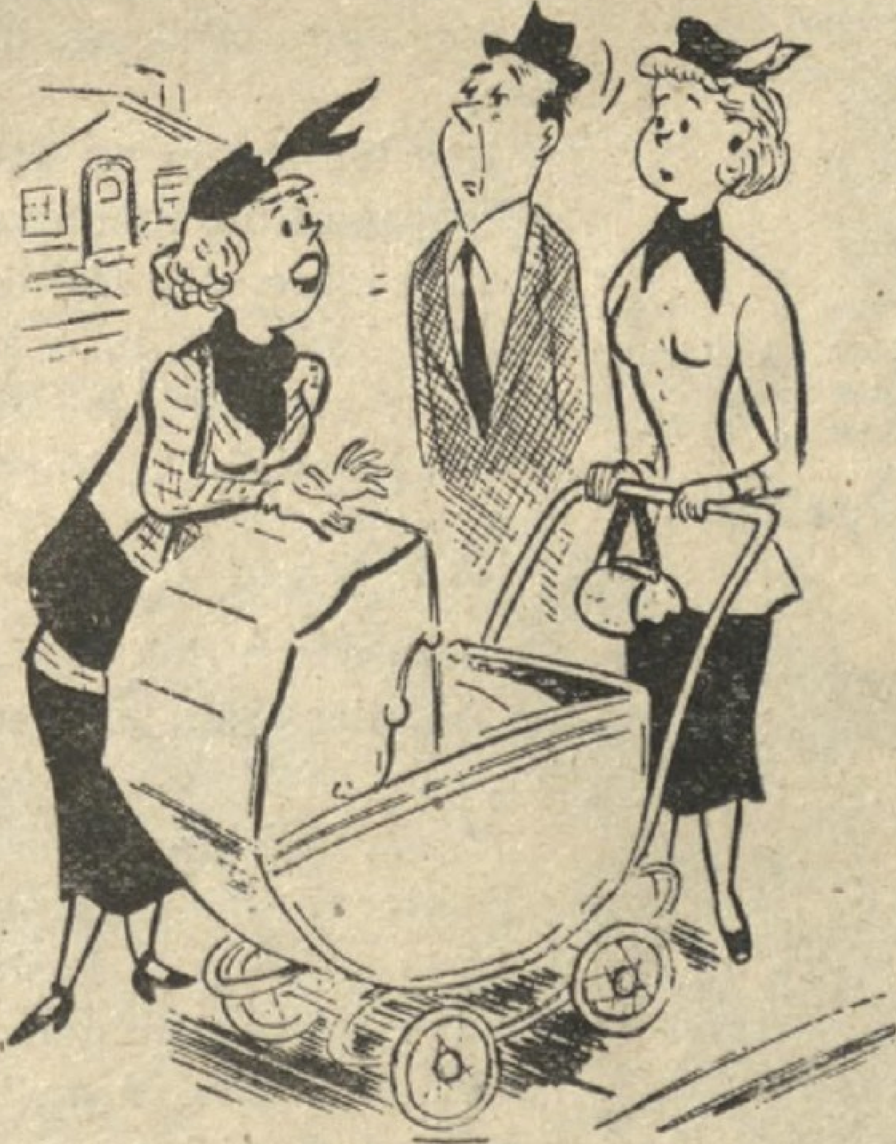

— Bayan, başka küçük iskarpinimiz kalmadı... Ayağınıza göre bir şey isterseniz çıkartayım! (Collier's)

— Aaa... Bu hizmetçi durmadan bir şey kırıyor!... (Fun)

— Daha şimdiden erkekleri görünce gülüyor!,. (Collier's)

— Ah, şu giyinmek te soyunmak kadar kolay olsaydı! (Fun)

— Oda kirası, oda kirası!.. Patlama!... Görüyorsun, bir haftadır yalnız yatıyorum! (Fun)

117

BİR YILBAŞI GECESİ

AKBABANIN ROMANI: 6

Yazan: Fuat SAYGUN

Artık onu bugün bizim operatör Naci bir görsün bakalım.

— Evet, dedim, bir de röntgen ister.

— Artık ne icap ederse yapılır efendim. Siz nasıl, rahat ettiniz mi? Uyuyabildiniz mi?

— Teşekkür ederim. Çok rahat ettim.

— Allah ömür versin. Sayenizde pek neş'eli bir gece geçirdik. Bizim hanım hastalanmasaydı daha hoş olacaktı. Sohbetiniz pek tatlı imiş. Biraz evvel Sevinle onu konuşuyorduk.

— Teşekkür ederim efendim.

— Estağfurullah... Yorgun değil seniz, Sevin size İzmiri biraz gezdirsin. Yarım saat sonra araba gelecek. Bornovaya kadar gitti.

— Başüstüne, hay hay, çok memnun olurum, yorgun değilim, pek güzel dinlendim.

Sevinle başbaşa bir otomobil gezintisinin hayali beni büsbütün diriltti ve neşelendirdi.

Kız sordu bana:

— Araba kullanmasını bilir misiniz?

— Hayır, siz?

— Biraz anlarım. Sizi ben gezdireceğim bugün. Korkmayın, bir kaza yapmam. İzmirde kadınlar arasında geçen sene hususî bir otomobil yarışı yaptık, ben birinciliği kazandım.

— Ooo... Maşaallah!

Biz böyle tatlı tatlı konuşur - ken, felâket gelip çattı. İçeriye giren hizmetçi amca beyin kulağına bir şey söyledi. Adamcağız şaşırdı. Bir kızının, bir de benim yüzüme baktı. Sonra hizmetçiye dönerek, yüksek sesle:

— Sahi mi söylüyorsun? dedi, nasıl adam? Deli falan olmasın?

Hizmetçi, içinde şüpheler fırlayan gözlerini yüzümde gezdirdikten sonra:

— Hayır, dedi, hiç deliye benzemiyor.

— Dur bakalım.

Amca bey kalktı ve hizmetçi ile beraber dışarı çıktı.

Sevinle bakıştık.

Ben başımı önüme eğerek mırıl dandım:

— Geldi galiba...

— Öyle olacak.

Fısıldaşarak konuştuk:

— Ne yapacağız şimdi?

Zeki kız şaşırmıştı:

— Hiç bu kadar erken geleceğini tahmin etmiyordum. Tayyare ile mi geldi? Olamaz. Belki otomobille...

— Ne ile gelirse gelsin, ben savuşmalıyım. Artık amca beyin yüzüne bakamam.

— Hayır hayır... Ben idare ederim.

— Nasıl idare edersiniz? Ben artık doktor Ferhan değilim.

— Siz bana bırakın.

— Hakikati söylemeğe mecburuz.

— Ben söylerim.

— Peki.

İnsan bu kadar güzel ve zeki bir kızın himayesinde neden korkar? Yalnız, amca bey öfkelenirse, bütün projelerimizin suya düşmesi ihtimali vardı. Hiç değilse, biraz sonra Sevinle yapacağımız otomobil gezisinden mahrum kalacağım muhakkaktı.

Endişe içinde kapıya bakıyor - dum.

Biraz sonra, amca bey, ağır ağır içeriye girdi. Kaşları çatıktı. Sevin ayağa kalktı, ben de kalktım. Sahne tatsızdı.

Amca bey yüzüme bakmaktan benim hesabıma utanarak Sevine sordu:

— Nedir bu oyun? Ferhan ikileşti. İçeriye, misafir salonuna aldım. «Doktor Ferhan» diyor.

Ben hemen:

— Doğrudur beyefendi, dedim.

Adam o zaman yüzüme bir an baktı, sonra utancından yine göz lerini kaçırarak sordu:

— Peki... Zatıâliniz kim olu - yorsunuz?

— Kulunuz...

Sevin kahkahalarla gülüyordu.

Ben de gülümsiyerek sözümü tamamladım:

— Efendim... Ben... Macit Baysal kulunuz...

Bu sefer kız atıldı:

— Amcacığım, dedi, beyefendinin hiç kabahati yok. İstasyondan ben onu alıp geldim!

— Sen!

— Bak anlatayım: Trenden Ferhan çıkmayınca, İstanbulda tanıdığım beyefendiye rastladım. Çok neşeli, hoş sohbet bir insan olduğunu biliyordum. Gecemizin tadı kaçmasın diye kendisine çok rica ettim. Bu oyunu oynadık. Hoş bir yılbaşı sürprizi.

Ben hemen kapıya doğru yürüyerek:

— Efendim, bendenize müsaade, dedim, kusurumun affını rica ederim. Size hoş bir yılbaşı gecesi geçirtmek istedim, fakat rahatsız ettim.

Amca bey yolumu kesti:

— Yo... k, estağfurullah... Bilâkis... Şey... Evet... Demek... Estağfurullah... Acele buyurmayın... Siz de misafirimiz sayılırsınız. Biraz durunuz efendim. Bu şekilde ayrılmanıza gönlüm razı olmaz. Rica ederim, oturunuz.

Sevin beni kolumdan tuttu:

— Evet, Macit bey, ben de rica ederim.

Amca bey gülerek ilâve etti:

— Oturun da sahici doktor Ferhanı görün. Şimdi buraya çağırırız. Hattâ dün geceki lâtifeyi de anlatırız.

Ben iki elimi havaya kaldırarak:

— Aman beyefendi, sakın ha! dedim.

Amca bey kapıya doğru yürüdü:

— Peki peki, dedi, ben onu yalnız bırakmıyayım, Sevin sen de gel.

Amca bey hizmetçiye sofraya bir takım daha koymasını emrettikten sonra çıktı. Sevin de beraber.

Ben tehlikenin bu kadar çabuk atlıyacağını hiç ummuyordum. Sevin iyi idare etti. Hakikati söyler ken, o kadar tabiî, o kadar masum ve sevimli görünüyordu ki, hâdiseyi tatlılıkla karşılamamak imkânsızdı.

Epeyce bekledim.

Biraz sonra doktor Ferhan önde, ötekiler arakada, içeriye girdiler.

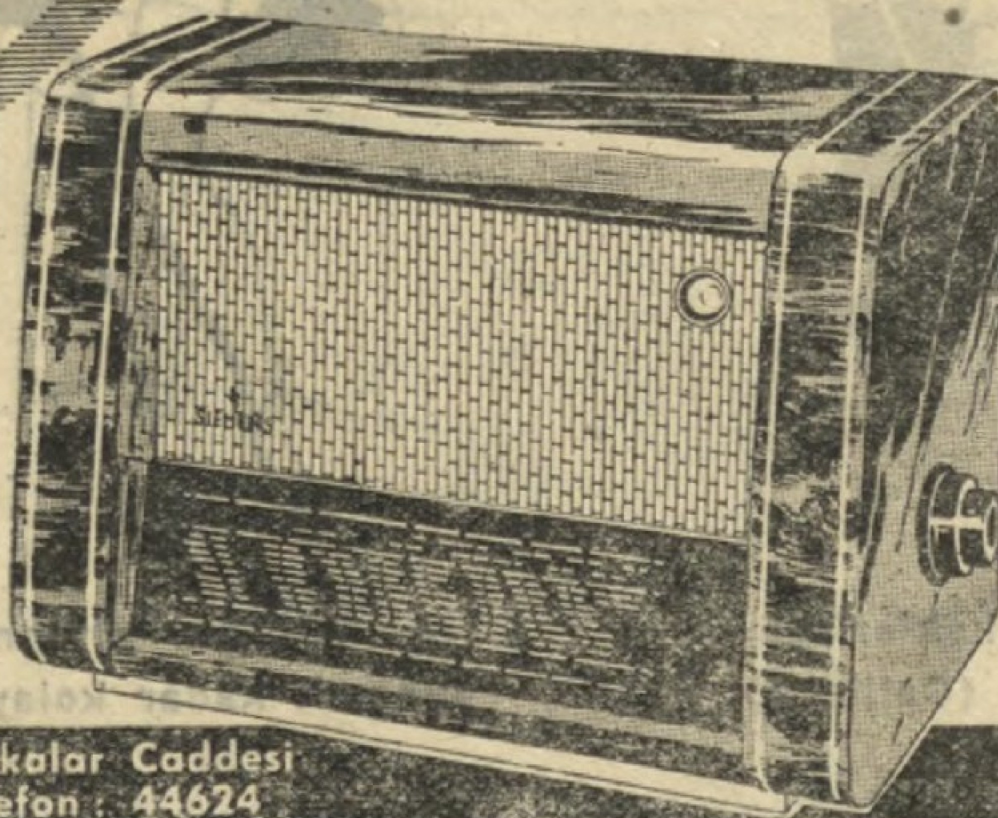
Ayağa kalktım.

Doktor Ferhan, tıknaz, esmer, kalın ve simsiyah kaşlı, başında bir tek tel saç bulunmıyan, asık suratlı bir zattı. Ağır bir hastanın odasına giriyormuş gibi ciddiydi. Birbirimize takdim edilirken, dimdik ve kaskatı duruyordu.

Sofraya oturduk.

(Devam edecek)

T.C.
ZİRAAT BANKASI

VADELİ, VADESİZ TASARRUF HESAPLARI İÇİN BU YIL 650.000 LİRALIK BİR İKRAMİYE PLÂNI HAZIRLANMIŞTIR. BU PLÂNDA 10 ÇEKİLİŞTE

14 EV.

AYRICA,

10.000, 1.000 ve 500 LİRALIK İKRAMİYELER,

TRAKTÖR ve ZİRAAT ALETLERİ VARDIR

ÇEKİLİŞLERE İŞTİRÂK ŞARTLARINI BANKA ŞUBE VE AJANSLARINDAN ÖĞRENMEKTE ACELE EDİNİZ.

MÜKEMMEL BİR DİŞ MACUNUNUN **5 ŞARTI**

1 - En saf iptidai maddelerden yapılması,
2 - Ağızda güzel bir tat ve koku bırakması,
3 - Dişlerin minesini temizleyip inci gibi parlatması.
4 - Diş etlerini tahriş etmemesi.
5 - Ağızdaki zararlı mikropları yok etmesi.

Bütün bu şartları *Miçam*'lı

RADYOLİN

de bulabilirsiniz.

No:17

Muayyen zamanlardaki Sancılara Karşı...

GRİPİN

KULLANINIZ!

Gripin

- Baş, diş, adale, sinir, ağrılarına karşı başarı ile kullanılır.
- Grip ve nezle başlangıcında bir çok fenalıkları önler.
- Süratle hazmolur, ve derhal tesirini gösterir.

KİNİNLİ GRİPİN

4 saat ara ile günde 3 adet alınabilir.

Mideyi bozmaz, kalbi ve böbrekleri yormaz.

ALBAYRAK

Unları ve Baharatı

(Eski Çay Müessesesi Kuruluşu 1914)

Yüzde yüz saf ve nefistir. Çeşitler: Pirinç, Bezelye, Mercimek, Buğday (Nelson tip) unları, Buğday, Mısır, Patates, Nişastaları, İrmik, Karabiber, Tarçın, Yenibahar, Kimyon; Salep, Vanilya, Ihlamur, Kakao, Kola, Karbonat v.s. Bakkallarınızdan isteyiniz.

Telefon : 20947

PANORAMA

— Barda çalışan iki Türk kızı Amerikalı gemicilerle kaçtı! — Gazeteler

Yeni ihracat mallarımız !

120